

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ФЕБРУАР 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2496

ШЕШЕЉ ПРКОСНИ СРПСКИ ЈУНАК

Др Војислав Шешељ:
*„Да господине Најс, ја се залажем
за Велику Србију и увек ћу се за
њу залагати. Ја се неће нећу одре-
ћи, па макар и завршио свој жи-
вот у Хагу.“*

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

ТВРДИ ПОВЕЗ, ЗЛАТОТИСАК

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

**СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ МОЖЕТЕ ДОБИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ТРГ ПОВЕДЕ 3 У ЗЕМУНУ**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредно

Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџат Мигати,
Будимир Ничић, Момир Василијевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић,
Љубомир Краговић,
Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Огњен Тадић, Александар Василијевић,
Зоран Красић, Миркољуб Вељковић,
Наташа Јовановић, Горан Цветковић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.:023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Након више од двије године, „Велика Србија”, специјално издање за Црну Гору, опет је у рукама читаоца. Опште околности, стање у друштву, социјална ситуација, привредни колапс, помахнитала сепаратистичка ујдурма, општа правна и безбједносна несигурност, учиниле су да се појави и ово издање „Велике Србије” са намјером да се мало разгрне медијски мрак који је свуда око нас.

Ако ништа друго, онда саме теме у овом броју заслужују посебну пажњу јер напосто, режим удара на све што је српско, а српски радикали су у првим редовима и када је информисање у питању.

Месецима уназад траје невиђена хајка на све што је српско и радикалско у Црној Гори, приводе нас на информативне разговоре у просторије Министарства унутрашњих послова Црне Горе, покушавају да нас рекетирају и врше гебелсовску хајку на нашу странку.

„Велика Србија” није само одговор на укупно стање у друштву већ и пука одбрана нашег људског и националног идентитета.

Претендујемо, да нико као ми, проговоримо о горућим темама о којима други ћуте. Објављујемо информације и коментаре који су за друге забрањени. Наша патриотска дужност је да у овом тренутку будемо храбрији од осталих али и да опоменемо власт на пошасте које нам сервира свакодневно.

Овај број листа само је почетак сталног рада редакције у Црној Гори а самим тим биће један од стубова политичке борбе коју води Српска радикална странка др Војислав Шешелъ.

Редакцију чине како искусни људи од пера тако и они који су први пут почели да пишу за неко јавно гласило, што је посебна вриједност „Велике Србије”.

Српска радикална странка др Војислав Шешелъ, као и редакција „Велике Србије” за Црну Гору, може бити контролисана само вољом и захтјевима читалаца. Вријеме пред нама показаће сигурно да ће овај лист имати све више читалаца.

Удес

- У Црној Гори ништа не ради осим полицаје и Покрећа за независну и усјављену, самосталну дукљанију
- Сумрак се појавио спустио на малену и каменују Црну Гору. Власи преузела све пољуе и влада ли влада. Прави монументалне сјоменике Књазу Николи, ошвара изложбе знаменитих Дукљана, награђује дукљанске књижевнике, ангажује дукљанчиће да тренирају пресјижне сјоршове, шаљу младе и шалениковане студенте ван Црне Горе, најчешће у Лондон, Париз, Брисел, Москву или Њујорк како би се надојени међународној знања враћили у измучену им домовину, понеки воз се ошисне право у провалију, полицјичке пројшвнике више не игноришу већ их полако али сигурно понекад приведу на саслушавање – злу не пребалло, кујује понеког одборника – и шако даље и шако ре-дом

Крајем јануара догодила се највећа жељезничка несрећа у историји Црне Горе а кажу и Дукље, јер је она као држава много млађа, траје око десетак година или још ближе откако су се помирили Мило и Јеврем.

Погинуло је 46 путника док је 263 повријеђено. Уништена су вриједна друштвена добра и нада да ће се више икада људи безбиједно превозити „најтежом пругом у Европи“!

Два сата након удеса државна телевизија је преко својих екрана емитовала музичко – забавни програм промовишући, а шта би друго, до Дукљанију.

Док су мјештани Биоча пребирали по унакаженим путницима грмјела је химна дукљанске државе чију промоцију не може омести ни катастрофа ових размјера.

Да ђаво не спава видјело се и након проглашења тродневне жалости када су дневни листови „Побједа“, „Вијести“ и „Република“ излазили пред читаоца са обојеним заглављима. Ни то није случајно. Наиме, у овој великој катастрофи гинуо је обичан грађанин који нема довољно новца за другу врсту превоза осим возовима а друго, и вјероватније, изгинуо је великом већином народ са сјевера Црне Горе (само из Бијелог Поља 26-оро) што за ову власт представља колатералну штету, јер је сјевер Републике одавно отписан од било каквих нормалних услова за живот. Ту је, наравно, и стална и оправдана сумња да су „сјеверњаци“ по природи ствари наклоњени заједничкој држави, што је у овом тренутку, смртни гријех.

Милова манипулација трагедијом

– Одлично су функционисали сви стубови државе – изјавио је одмах на мјесту несреће премијер Ђукановић додавши – да је презадовољан екипама специјалних полицијских снага, ватрогасних јединица и служби хитне медицинске помоћи. Нико од новинара се није смио усудити да Ђукановића приупита како треба бити задовољан са стањем на жељезници Црне Горе, како са њеном инфраструктуром а како са стањем возних средстава и ко је за то одговоран.

Но то је садашње стање ствари.

Радници „Титекса“ штрајкују, па их мало бију плаћеници принудног управника или власника, свеједно. Расте број нерасвијетљених и расвијетљених убистава. Службе које прате приватизацију годинама не налазе ништа нелогично или склоно испитивању. Јавни сервис је постао најогавнији слуга криминалца на власти. Опозиција је, не случајно, подијељена само са једним циљем да се види ко је лидер опозиције. У исто вријеме, грађани, буквално, немају са чим да се

прехране, и када путују путују возовима који се сурвавају низ пећине морачке, аутобусима понекад зафале кочнице а и авион „националне“ дукљанске компаније зарилја у зетско плато и пооре какву њиву.

Грађани остају ниједи на оно што се око њих дешава. И сада се очито види да власт користи сваку прилику да промовише идеју о самосталној Црној Гори као што је то сада био случај са огромном трагедијом. Нико од званичника неће да се детаљно позабави тачним и прецизним утврђивањем узрока несреће, већ од тога бјеже као ђаво од крста. Наравно најприје што се зна да су заправо они сами криви за покољ који се догодио на каменитим обронцима обала Мораче.

Чак се након жестоког гнијева грађана, када су машиновођу прогласили за јединог кривца, почели престојавати на његову страну, што је код нормалних људи изазвало горак осмијех.

Док су возна средства била а и сада су у потпуно распаднутом стању, Ранко Меденица је на донаторској вечери при-

носио дарове Покрету за независну Црну Гору. Опремао је свој кабинет са десетинама хиљада евра а све на уштрб безбиједности. Зашто се неко не запита колике су репрезентације у самој жељезници и колико директори троше на рачун самих радника и наравно на рачун безбиједности самих путника.

Железница у расулу

Зашто се поводом трагедије није огласила музичко-забавна група звана Дукљанска академија наука и умјетности на челу са дипломираним фризером Јевремом Брковићем. Да ли је у дубини своје љуштуре оцијенио „да је педесетак мртвих сјеверњака мала цијена за суверену и похрваћену Црну Гору!?”

Када се све зна, најсигурније превозно средство у Црној Гори су, као што су то вјековима и били - коњи! Али коња више на селу нема јер је и село потпуно опустошено па најчешће и напуштено. Камиле су далеко а на овим просторима су већ поодавно изумрле.

А власт хоће у Европу па силом на срамоту. Да ли су нечија дјеца легла гладна, необучена или несрећна због нечега другог, то више никога не брине осим њихових родитеља.

Нико и не поставља питања од суштинске важности за спокојнији живот. На пример, колике плате имају министри, доминистри, шефови полиција јавних, тајних, хонорарних...

Зар су то људи који хоће да нас усреће да би нас повели у двадесет први вијек и Европу?

А за све је крива Србија. Њен народ највише а и све остало.

Колико се само Ђукановић бранио да неће никакву помоћ из Србије јер „ми можемо све сами”, и да спасавамо и да лијечимо али богме и да гурнемо воз у провалију непажњом и неулагањем у саобраћајну инфраструктуру.

Ми можемо овдје све сами али вапијемо за „европским и евроатлантским интеграцијама”!

То што су нам грађани гладни, што су опљачкани, што, већина, немају крова над главом – то дукљанску државу просто не интересује и не интригира.

То ће ваљда некада неко средити и поправити, али сада немамо времена, односно, имамо преча посла.

Могли смо и сада и раније, ми сами, и да скупимо довољно крви да би се спасавали животи али, свакако, (српски радикали су давали крв како у Подгорици, Никшићу тако и у Београду али је ту, по њима нешто сумњиво!)

Запамћен је апел преко јавног сервиса да нема довољно ђебади и чаја.

Како то да немамо основне ствари. Нијесу то најновији компјутери, нијесу то сателити или нешто од најновије свјетске технологије већ обична топла ђебад и топли напитак!?

Грађани остају ниједи на оно што се око њих дешава. И сада се очито види да власт користи сваку прилику да промовише идеју о самосталној Црној Гори као што је то сада био случај са огромном трагедијом. Нико од званичника неће да се детаљно позабави тачним и прецизним утврђивањем узрока несреће, већ од тога бјеже као ђаво од крста. Наравно најприје што се зна да су заправо они сами криви за покољ који се догодио на каменитим обронцима обала Мораче.

Нико није тражио кавијар који се налази у магацинима спреман да се покрка кад се покраде референдум, већ само обичне људске, уобичајене и просте потрепштине.

Невиђена хајка на српске радикале

Да би био сигуран у референдумски процес, Мило Ђукановић не оставља ништа што би се звало „реметилачки фактор за његове науке”. Управо зато предузима све радње како би умирио све своје политичке противнике. Жестоко је кренуо на српске радикале. Након оставке једног нашег бившег одборника на Жабљаку, Ђукановић је исконструисао случај и тако га, јавности приказао, као да су српски радикали терористичка организација која отима малу дјecu. Умирио се тек на јасно упозорење саопштено из уста **Томислава Николића**, замјеника предсједника Српске радикалне странке, да чланове и функционере странке остави на миру.

Душко Секулић, предсједник Извршног одбора странке у Црној Гори је приведен у просторије МУП-а Црне Горе, ЦБ Подгорица гдје је дао изјаву али је изричито затражио да сви надлежни државни органи истраже „случај отмица” до самог краја. Дан касније, у Никшићу су приведени на информативни разговор и **Велимир Зејак**, предсједник општинског одбора, **Томица Вранић**, потпредсједник општинског одбора и **Драган Радуновић**, секретар општинског одбора.

На породицу **Василијевић** из Берана врши се стални притисак и то на све чланове породице. Без обзира што се **Александар Василијевић**, иначе члан Предсједничког колегијума Српске радикалне странке, налази на нишану актуелног владајућег режима сасвим је спреман за жешћу политичку борбу како би одбранио част своје породице и своје странке.

Пријава је стигла и на адресу **Бојана Струњаша**, лидера студентског покрета у Црној Гори и члана општинског одбора Српске радикалне странке у Никшићу. Власт га је оптужила зато што је протествовао чувајући српски језик од министра просвете. У оптужници стоји да је Струњаш направио гријех зато што на протест није позвао ватрогасце и љекаре. Позвао је само незадовољне студенте.

Раднике по фабрикама не само да протјерују већ их пребијају што показује и случај „Титекс”, а радника као да више и нема. Остале су само разрушене и пуне фабрике. У Подгорици градоначелник Мугоша боље и ефикасније руши од савезничке авијације у току Другог свјетског рата, а о НАТО-у да и не причамо.

Сјевер Републике је потпуно опустошен, у Пљевљима ништа ново. Републичка власт из Пљеваља, Берана, Бијелог Поља, Рожаја, Андријевице узима оно што им треба али не враћа ништа осим безнађа.

Нијесу уништена само предузећа већ и природа и њена богатства.

Пљевљаци, иако читавој Републици дају струју и угаљ, од Републике или од њене власти имају само епидемије астме, карцинома или како народ каже – рака!

Посјечене су огромне шумске површине па је том локалном становништву остала само ерозија и излокани путеви.

Приморци некако преживљавају захваљујући Богу и туристима из Србије.

Ниједно „крупно” убиство није откривено већ годинама, а овдје се већ зна ко убија професионално и колико коштају та убиства. Зна се и ко је највећи и најопаснији наркодилер а богме и ко је газда над газдама. Само то и ништа више. До следеће прилике.

Редакција В. С.

Режим киднаповао Баранина

- Причу о наводној отмици још проверавају Милове специјалне снаге
- Ђукановић није успио да забрани рад Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, него се ујдео у социјалну мрежу. Ни аустроугарска шпана није, у своје вријеме, ударала по образу овога народа као што раде бивши шефови полицијских снага по Црној Гори

Ударна режимска медијска песница „Вијести“, објавиле су 11. јануара пашквилу. Дојављена им је прича са Жабљака испод Пирлитора, да су наводно српски радикали пријетили и отели сина свог дојучерашњег одборника. Ни аустроугарска штампа у своје вријеме није тако ударала по образу овог народа, као што је то садржај поменуте пашквиле.

Радикали, прије свега председник Извршног одбора, господин Душко Секулић, захтијевали су да се та прљава подвала демистификује, разјасни. Иако је прича објављена 11. јануара, режим се понаша према оној народној ни лук јео ни лук мирисао. Монструозна прича његовог режима није још ни потврђена, ни демантована. Радикали су схватили одмах о чему се ради. Прича о наводној пријетњи и отмици Бараниновог сина од стране радикала, није случајно пуштена следећег дана у све подгоричке медије. Радикале, а то је поодавно зготовљено у режимској кухињи, требало је прво медијски сатанизовати. Иза тога успједила би забрана рада Српске радикалне странке у Црној Гори. Тако режим ствара „демократске услове“ за наводно слободно изјашњавање грађана о својој држави – себи.

Српски радикали нијесу дозволили да им други руши кућу, а ми не проваљујемо у туђе. Од Баранина смо тражили и добили потпис да је поднио оставку на мјесто одборника и ријеч да неће погизати оно што је потписао, своје име.

Но, да пођемо редом.

Добровољно потписао, ДПС се покајао

Парламентарну већину у Скупштини општине Жабљак има коалиција, СНП, НСС, Српска Радикална странка др Војислав Шешељ – Бољи смо.

Одборник Српске радикалне странке до 10. јануара био је Зоран Баранин. Од конституисања те скупштине општине, чији је градоначелник из режимске републичке коалиције, у побједничкој коалицији било је тињања са чудним сигнаlima. Тако је у једном моменту одборник Баранин показао подозрење према председнику Скупштине општине, нашег коалиционог партнера Социјалистичке народне партије, Милану Поповићу. Радикалима је то био сигнал да је режим намерао да, без избора, узме власт на Жабљаку. Уз своје уважавање Баранинових примједби, вођство радикала у Црној Гори настојало је да му објасни да схвати да је изгласавање неповјерења Поповићу поен режиму у Подгорици. Све је било узалудно, и бал под маскама је почео. Схватајући врзину колу у које се ухватио Баранин, Српска радикална странка је, доследно свом Програму и Статуту, од Ба-

ЧЕЛНИЦИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ОПТУЖИЛИ РЕПУБЛИЧКУ ВЛАСТ ДА ЈЕ ОДГОВОРНА ЗА АФЕРУ НА ЖАБЉАКУ

• До краја наредне седмице СРС ће предати платформу о референдуму која треба да заштити најугроженији народ у Европи, а то су Срби, ошјенио је Александар Василијевић

Секулић: ДПС од нас прави терористе

ПОДГОРНИЦА. Српска радикална странка др Војислав Шешељ, оптужила је врх режима у Подгорици да је одговорна за аферу на Жабљаку. Председник Извршног одбора СРС-а Душко Секулић, изјавио је да је партија ДПС, а још да уз помоћ одборника Секулића преузме власт на Жабљаку и блокира рад општинског парламента. Он је казао да ће СРС расијелити странку и да ће се објединити са ДПС-ом да би се борили за право српског народа да се уједини у једну државу. Истакла је прича о отмици дјетета има је за циљ да СРС и њене челнике представи као људе склоним криминалу и ту чињеницу искористити како би читаву странку прогласили терористичком организацијом и забрањили њен рад на територији Црне Горе – и тако је Секулић најављујући своју и туђу странку да криминал до краја кривети против свих лица која су била умјешана у измишљену причу о отмици.

Члан председништва СРС-а казао је да ће та партија укључити све аларме да се Срби и Црногорци пробуде јер су ушли у колективну летаргију откад је Мило Ђукановић дошао на власт. – Оно што је најважније

рарина затражила оставку. Он је то прихватио, добровољно потписао оставку на функцију одборника. Шта ће даље урадити режим са Баранином, остаје да се види.

Баранин сада јавно поручује да „мандат не да и да неће долазити на сједнице скупштине општине“.

Није било сумње да је Баранин потенцијална режимска јабука раздора у коалицији – Бољи смо. Доказ за то је његов глас против повјерења Поповићу. Да би сакрио киднаповање Зорана Баранина, режим је пустио причу о наводном киднаповању Баранина јуниора, од стране српских радикала.

Бивши одборник добио је посао у хотелу Планинка на Жабљаку. Шеф је сале. Стечајни управник Планинке је Веско Перуничкић, бивши шеф полиције у Пљевљима. Логистичка подршка му је О. Пјешивац, бивши командир полиције на Жабљаку, сада дописник подгоричких „Вијести“ испод Дурмитора.

Сјутрадан, након потписивања оставке, у „Вијестима“ је осванула безочна неистина према којој су радикали пријетили Баранину изнуђујући му оставку, пријетњом дјетету. Аутор је бивши командир полиције на Жабљаку. Четвртог

цитирају Баранина суграђани и нагађају колику је напојници добио.

Ни прича из Планинке о пјесми „Убиле ме убиле твоје очи зелене“, није потиснула причу о „оставци и отмици“ коју полиција још увијек провјерава.

Прича о наводној отмици је још увијек потребна режиму. Изгледа, међутим, да се режим сплео у кучине или оклизнуо на Жабљаку. Јер „киднаповани“ бивши одборник Зоран Баранин није до краја одиграо улогу коју му је режим зацртао. За ону пашквилу у „Вијестима“ награђен је шефовањем у Планинки.

Нема сумње, режим је наредио Баранину да је он власник мандата и да мора још да таласа. А он се као нешто наљутио и неће више да прича јавно али, каже „да не да мандат“.

Истурајући свога Баранина и то све незванично, режиму није пошло за руком да наруши углед Српске радикалне странке у Црној Гори. Напротив, углед Српске радикалне странке др Војислав Шешељ је порастао, што је доказ број нових чланова. Послије овог монструозног режимског удара на Српску радикалну странку, више је него јасно да режим не да власт ни за живу главу и да не преза од најперфиднијих притисака преко својих специјалних снага.

В. Ждралевих

дана, након медијске харанге против радикала, опет бивши шеф полиције на Жабљаку објављује да је Баранин прије три ноћи полицији испричао поменуту причу, али да га је полиција послје три ноћи привела у Одељење безбједности да тамо напише ту причу. Пошли су, пише тај делија, онда и колима до Баранинове куће, да му доведу и дијете. Треба и оно да се потпише. А све то поуздано и незванично сазнаје бивши шеф полиције на Жабљаку. У међувремену, полиција у Подгорици је привела Душка Секулића, који је детаљно испричао и описао свој боравак на Жабљаку. Полиција му је уручила уредно записник. И том приликом Секулић је инсистирао да се прича о наводној отмици конкретизује, а кривци изведу пред лице правде.

Умјесто извјештаја, режимска ударна медијска песница пише како полиција још увијек истражује причу о отмици.

Баранин је ипак служио Мила

Зоран Баранин је видио Мила. Имао је блиски сусрет са њим, на лицу мјеста, у хотелу Планинка. Букановић је тамо чекао нову годину. Шеф сале је Баранин. „Ја сам га служио“,

SKUPŠTINI OPŠTINE ŽABLJAK

Podnosim neopozivu ostavku na mjesto odbornika u Skupštini opštine Žabljak.

Ostavku podnosim zbog posla i porodičnih obaveza.

Mandat vraćam svojoj Stranci i, od danas, ona raspolaze sa mnom u S.O. Žabljak.

ZABLJAK
10.01.2006.

Zoran Baranin

Хајка на Василијевиће

• *Да ли су Црној Гори пошребни способни људи, који граде здраву породицу и уичу продуктивно на своје окружење? Да ли су Црној Гори пошребни људи који вредно раде, стварају, обезбеђују економицију, не само за своју, већ и за још 20-30 породица? По ложици, свакој држави су пошребни ишкви људи и ишкве породице, а данашњој Црној Гори највише. Међуиим, у Црној Гори, као и по другим иишањима, ишко и по овом, не важе иравила и закони лошке, већ само закон иишереца режима Мила Ђукановића. Том режиму није пошребно иишша са чиме не може манипулисати и чије поиенцијале не може ставиши у своју уиошребу; Миливој Црној Гори су пошребни само полишички подобни – не ушјеине, вредне, поишшене, већ само полишички подобне породице или појединци*

Породица Томислава Васиљевића из Берана се у последње вријеме налази пред озбиљном дилемом, да ли да прода вјеру за вечеру или да спакује кофере и почне живот из почетка у некој другој средини, гдје је законом дозвољено бити Србин.

Породица Василијевић живи и ради већ 35 година у Беранама. Са пуним правом можемо рећи да је за то вријеме стекла репутацију једне од најугледнијих и најуспјешнијих породица, како Берана тако и Црне Горе. Породица Василијевић је власник приватне фирме к.р. „Гранит” – Беране, која данас упошљава близу тридесет људи. Чланови ове породице никада нису дошли у сукоб са законом, своје обавезе према друштву, запосленима и држави су увијек редовно измиривали, од државе никада нити једног динара стимулације производње или кредита нису нити тражили нити добили.

Рекло би се да је све како Бог милује, међутим, има један посебан моменат у животу ове породице – долазак Мила Ђукановића на власт. Од момента кад је ова породица ставила јасно до знања да је увијек спремна да помогне државу, али не и да даје подршку протагонистима прогона српског народа, почиње притисак на ову породицу. Први знаци су били недељно слање разних инспекција и комисија у фирму, селективна примјена пореских закона, па је то ишло све до полицијских претреса аутомобила и привођења Томислављевих синова Александра и Небојше због ношења српских мајица и обележја на аутомобилима. Међутим, Томислав Василијевић није дозвољавао било какву врсту реакције од стране своје породице на овакве притиске јер су сви ти поступци имали своје утемељење у закону, а то што се над неким репресија примјењује а над неким не, оправдавао је ријечима да то спроводе код њих јер морају да испуне наређења а код њих им је најлакше јер ионако немају шта лоше да пронађу.

Реакција ове породице долази данас, кад су сви рачуни сабрани, када су докази угледали свијетло дана и када је постало јасно да држава крши сопствене законе и свим силама жели да уклони породицу Василијевић из Црне Горе. Шиптарски сценарио осамдесетих и деведесетих година према Србима на Косову и Метохији се одавно примјењује према овој породици у срцу Васојевића у Црној Гори.

Сваки посао или трговина породичне фирме је ригорозно контролисана. Ниједна могућност државе да узме новац

од приватника није пропуштена, и то по највишим коефицијентима и табеларним вриједностима, од регистрације аутомобила до увоза репроматеријала (мермера и гранита). Ишло се до таквих баналности да је запријеђена казна од 3.500 евра због тога што је фирма засадила енглеску траву на путном појасу који се налази испред капије. Цариници и полиција на тобожњим црногорским границама су пуштали улазак мермера и гранита без плаћања ПДВ-а, царине и еко-токсиколошких прегледа који иду на приморје да би стварали нелојалну конкуренцију фирми „Гранит”. Томислав се стотинама пута обраћао инспекцијама, па и министарству, да спријечи овакав вид криминала, али без успијења, јер то и данас траје.

Прогони не престају

Али најгоре тек долази. Сумњиви пожар у просторијама радионице, чији узрок нити починилац никада није откривен. Затим, каменоване просторија породичне фирме а починиоци никада нису откривени. У неколико наврата су нанесене штете на аутомобилима породице Василијевић док су била паркирана у центру града – починилац непознат. Али починиоци и налогодавци свих ових догађаја се откривају у најтежим догађајима који тек следе.

Породици Василијевић током кандидатуре Александра Василијевића за председника Црне Горе, стижу пријетећа писма и позиви у којима им се пријети да ће бити протјерани у Србију или побијени као пси. Недуго затим у двориште породичне куће Василијевића је бачена бомба која није експлодирала. Тражен је рекет од породице са упереним пиштољем у чело Томиславу Василијевићу. Починилац, којег је полиција ухватила након неколико дана осуђиван је неколико пута у Србији за слична дијела, али берански суд га осуђује на најмању могућу казну – шест мјесеци активне казне и још толико условне, јер он је „иначе добар момак” а и политички је подбан.

Годину дана прије тога, без икаквог повода, од њима потпуно непознатих људи, покушано је убиство ватреним оружјем Александра и Небојше Василијевића, на беранском купалишту Лукин вир. Тек када се завршило суђење Санелу Османовићу и његовим помагачима, оптуженим за ово дијело, ствари постају кристално јасне. Наиме, ово суђење је опструирано на све могуће начине. Починиоци су били познати, али суд никако није могао оптужене да приведе правди, „заборавили” су да претресу кућу оптуженог, нестали су записници са увиђаја, адресе оптужених, губили су се позиви за рочишта, полицијска возила приликом привођења оптужених су се кварила па су тако суђења одлагана непуне четири године. На крају, кад је суд видео да ова породица неће одустати, завршио је суђење апсурдном пресудом. Починиоци, чија је кривица доказана (за покушај убиства, наношење тешких тјелесних повреда и угрожавање опште безбједности) током цијелог процеса малтретирају породицу Василијевић. Они добијају два мјесеца условне казне, која престаје да важи након годину дана и неће се уписивати у

досијее окривљених. У закону је за то дијело запријеђена казна и до пет година.

Од тог фијаска црногорског правосуђа ријешено је да се ствари истраже до краја. Против Санела Османовића и његових помагача се води преко двадесет кривичних процеса који полако застаревају. Онда се поставило логично питање: зашто је он црногорском правосуђу тако драгоцјен па га толико штити? Међутим, тек након једног од скупштинских засједања круг се затворио.

Правосуђе у рукама мафијаша

На једној од сједница црногорског парламента у списку предлога за именовање судија појављује се име Дубравка Османовић. Дубравка Османовић је члан и кадар СДП-а. Да би зарадила мјесто судије (иако је диплому правника добила у 42. години) морала је да искористи криминалне потенцијале свога сина и удовољи потребама режима Мила Ђукановића – да сломи породицу Василијевић. Добила је све гаранције да њен син неће одговарати за то недјело, а она заузврат добија мјесто судије беранског суда а касније и председника, јер по брошури режима тај сектор припада СДП-у. Тачно недељу дана од момента доношења пресуде Санелу Османовићу, Дубравка Османовић се ставља на списак предложених судија које црногорски парламент треба да именује.

Породица Василијевић никада није тражила изузеће од стране закона, али је увијек инсистирала да се закон, и само закон, свуда, па и у овом случају спроведе. Овим путем породица Василијевић жели да упозна јавност како изгледа увод у црногорску независност а да сами закључите шта Србе тек чека у „неовисној Црној Гори”.

Душко Секулић

Бојан Струњаши

ОПТУЖЕН

• У Подгорици 28. фебруара одржаће се суђење Бојану Струњаши, једном од лидера студентског покрета у Црној Гори и члану Општинског одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешељ у Никшићу, због прекршаја. Наиме, Струњаши је половином прошле године организовао протестни скуп испред Министарства просвете Републике Црне Горе и прозив одлуке министра Бацковића који је покушао да својом уредбом избаци српски језик из наших учионица

Како стоји у пријави Министарства унутрашњих послова Црне Горе, Центра безбедности Подгорица „Струњаши је направио прекршај, јер на протестни скуп није позвао и обавијестио ватрогасно друштво и медицинско особље”.

Иначе, на том скупу и око њега, не случајно, нашли су се припадници реда и мира који су све то мирно посматрали, а након тога написали пријаву.

Никоме не пада на памет, да постави питање: ко је министру Бацковићу дао за право да укида службени језик у Црној Гори, а самим тим крши највиши правни акт, Устав. Ако се зна да, по задњем попису становништва, у Црној Гори српским језиком говори нешто преко 64 одсто, и ако се зна да је српски језик Уставом службени језик у Црној Гори, онда аболција министра може да значи само једно - урнисање правног система државе и узурпација права од представника извршне власти.

Српска радикална странка обезбиједила је Струњаши браниоца на овом процесу који неће имати лак задатак. Каком правном логиком треба да иде у овај правни поступак када се у оквиру овог случаја аболира кривица за кршење Устава, али се зато један одличан студент кажњава за прекршај. Или му се бар суди.

„Скуп је одржан у Московској улици тачно испред Министарства просвете и протекао је у мирној атмосфери”, каже Бојан Струњаши и додаје:

„Ми испред Министарства нисмо дошли да правимо инциденте, већ да дигнемо глас против оних који нам укидају право на језик, историју и традицију. Након завршетка скупа пришли су ми два униформисана полицајца рекавши да се други пут, ако се буде протестовало, обезбиједимо редарску службу (коју смо имали, иако није била обележена), ватрогасце и медицинско особље”.

Овај случај се може посматрати као континуитет притиска на припаднике Српске радикалне странке др Војислав Шешељ у Црној Гори. Случајем на Жабљаку, притиском на породицу Василијевић у Беранама, актуелни режим очито покушава да сталним притисцима деморалише активисте Српске радикалне странке. Сигурни смо да ће ефекти њихових притисака бити сасвим супротног ефекта.

Добили милионере, а није објављена ниједна оружана пљачка банке

СИРОТИЊА ПОД САНКЦИЈАМА

• Ко каже да нијесмо богаџија земља, имамо милионере а имамо и сиротињу. Јавна је тајна како се овдје постојаје милионер. Тајна је прича о њиховим менаџерским способностима и профитним циљевима. Опозиција, посебно пред изборе никако да се умори од приче према којој неколико пребогаћинских породица влада свима нама, нашом судбином. И што је још горе, судбином наше дјеце. Збиља, како се постојаје милионер, а није објављена ниједна информација о оружаном пљачки бар једне банке? Како сада ствари стоје, ови први, богаџијашки, остављају својој дјеци богаџијаштво; други, а њих је огроман број, не остављају ништа. Ови први се још куну да ће створити друштво социјалне правде и владашћу права, ови други прочишћали су на телевизорима, информацију о њима, нашсала је нека организација из бијелој свијети

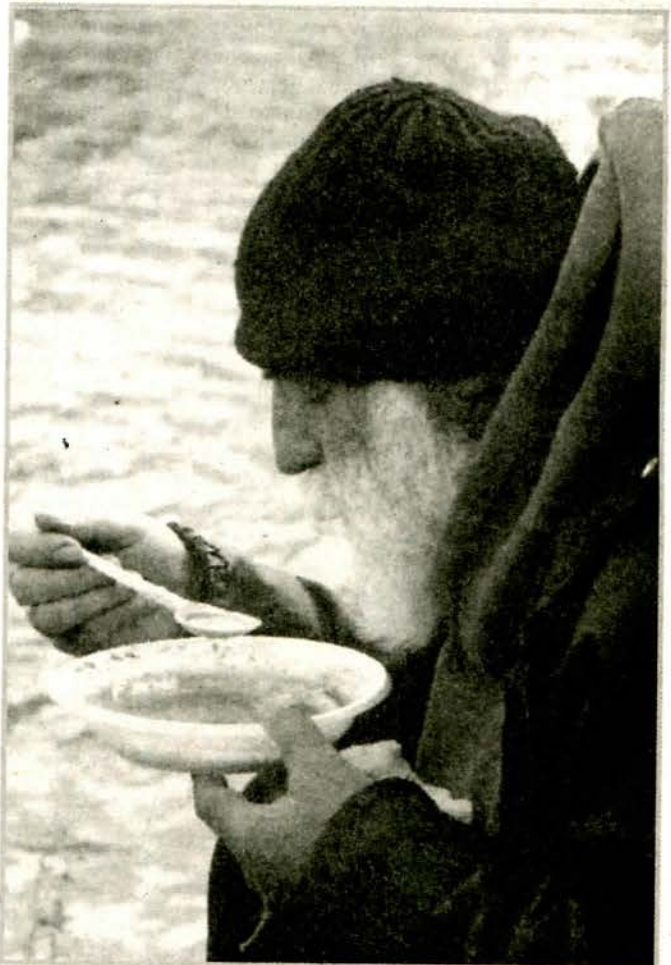
На нашим телевизорима нема сиротиње. Можда се и богати радују што је она стала на оних тричавих десетине хиљада који су у социјалној биједи и још толико који су на прагу, стручно се каже, социјалне издржљивости. Дакле, нестало репроматеријала за сиротињу. Шта онда има да тражи по јавним и осталим сервисима? Они су резервисани за Луковце. Сад и координатору Покрета за независну Црну Гору пријети сиромаштво. Но, тај јунак се не да. Треба му још више од пет стотина хиљада евра па да оствари државотворну политику. Те евре он не тражи у контејнерима. На вријеме су га обавијестили чија је то зона. А она не смије у телевизијске програме. Јер, сад Луковци подсећају донаторе, а сви су, колико се могло разабрати, из Црне Горе, да им дају обећани новац. Може и у ратама. Подсетиће их координатор. Ако не буду схватили, могу они и на други начин да их опомену. У питању је остварење државотворне политике, па сад нека нека неко од оних који су обећали паре не испуни обавезу. И што би се Луковци замлаћивали причом о сиротињи? Зар она није у агенди. Само да се још скупи половина милиона евра и да координатор искоординира Мираша и увеже дукљане.

Све је скупље у овој години. Државотворни министар финансија Игор Лукшић обавијестио је народ да је очекивао јефтине хљеб, млијеко, уље, шећер. И заћутао. Таман нека се сиротиња, пошто ионако нема посла, нечим занима. Може по цијели дан да се препире да ли су основни прехранбени производи скупљи мјесечно за десет евра и колико ће моћи купити хљеба кад се повећају рачуни за струју. Колико ће издржати праг издржљивости?

О сиротињи нема саопштења, нема посредника да између ње и власти успостави дијалог, да се демократски дође до компромиса, како би богати остали бар без мјесечне профитне стопе, а сиротиња купила макар зелениш.

За почетак, поскупили су бензин и јогурт. Пензионери су, завапио је њихов предсједник, опет закукали. Аман, државо, помагај, реци им, онима што продају хљеб, млијеко, купус, да нам и овако виси душа о концу, нека мало закоче са тим цијенама, помријесмо! Остала сиротиња нема удружење, па је нема ни на јавном сервису. Није ни невладина организација да би могла конкурисати са програмима. И нико

је неће! Шта ће богатима и моћнима та напаст? Треба им само кад су избори. Требају им само њени гласови. Тада неке и купе и за „оку брашна“. Сиротиња зна да су то исти они који су је распаметили прије деценију и по и навели на пут безнађа.

Газда има приватно обезбјеђење и синдикат

Бију раднике и обећавају им отпремнину

• У земљи у којој мајкуни и лажни реформатори остављају десетине хиљада људи без хљеба и без шансе да га могу зарадити, у којој лажни попови, лажни родољуби све фалсификују, ошимају, краду, пребијају, обманују, десило се да су специјалне снаге или званично полиција одиграле улогу мировних снага у сукобу зараћених снага.

Сукобили су се обманути и гладни радници фабрике „Титекс“ у Подгорици и приватно обезбјеђење пословодства. Тај сукоб је дјело нове развојне филозофије промовисане прије петнаестак година. Требало је да се обрне па да се види добит.

Предсједник борда директора „Титекса“ је Ненад Протич. Министар економије је Предраг Бошковић, завичајно из Шула, стасао као орлић, искуство стекао као статистичар, донедавно замјеник Вука Драшковића, министра спољних послова Државне заједнице Србија и Црна Гора. Искусном Бошковићу се на старту новог радног мјеста десио унутрашњи сукоб са међународним примјесима. Колико се зна још није формирао Контакт групу, јер стотинак преварених радника „Титекса“ хоће да штрајкује у фабрици, а Протич им не да. Бошковићу још нико није припретио санкцијама.

Прије неколико мјесеци радници „Титекса“ почели су да преговарају са управом. Већински власник је мариборски овус и фонд „Тренд“. Радници су хтјели да у колективном уговору прецизирају своју судбину, да их нико не може као стару крпу шутнути на улицу. Тражили су пристojне отпремнине а прије свега да раде.

Власник је био неумољив: сви треба да добију по 1500 евра, а једанаест инвалида рада још по шест хиљада и тачка.

Радници, проглашени технолошким вишком, а придружило им се још тридесетак који то нијесу, изгледа до даљњег, одбили су отказе уручене поштом и милостињу. Када су схватили да су обманути кренули су право у фабрику.

Прије тог одласка протествовали су пред зградом Владе Очекујући да ће их разумјети нови министар економије. Човјек има међународно искуство.

Раднике је на улазу у фабрику дочекало приватно обезбјеђење реформатора Протича. То су добро опремљени и снажни момци из „Секјурути гарда“. Они су обављали свој посао. Плаћени су, не зна се колико, да не дозволе избезумљеном технолошком вишку да штрајкују у фабрици. Било их је око двадесетак. И дошло је до окршаја. Шта брига плаћенике што међу технолошким вишком има доста жена, што су сви просјечно радили по тридесет година и што сада немају ништа и немају куд. А и не разумију Протича. Он се упулашио, па прича како су му пријетили како ће га пребити. Па ако неће полиција да га штити умије он да се снађе. У првом блиском сусрету неравноправних снага радници су добили батине. Повријеђени су Чедомир Јовићевић, Гојко Лопчић, Боса Вукчевић и Мирјана Шофранац, Рајко Бабић, Млађен Рондовић и Дара Павићевић. Радници су поднели кривичну пријаву против шефа обезбјеђења Маријана Марјановића.

„Ударали су и псовали мајку изнуреним и гладним радницима“ – саопштио је Видак Ђурановић, предсједник синдикалне организације предузећа. Протич је узвратио ријечима: „Вукли су ме, чупали, и обезбјеђење је морало да реагује“. То што је ангажовао обезбјеђење било је неопходно, али није био потребан тај трошак.

„Реформатори иду даље“. Одметнуо се синдикат па они онда формирају свој од остатка запослених. Ето сада посла и републичком синдикату. Званични синдикат признаје само „Титексов“ синдикат чији је предсједник Видак Ђурановић и против је пребијања радника. Али, у савјету за приватизацију сједи Данило Поповић, предсједник Вијећа самосталних синдиката Црне Горе. Тај, наводни борац за радничка права сада повоздан изјављује како се он у том савјету бори за поштenu приватизацију, али га увијек прегласају. И још није поднио оставку, бар у том савјету, а чланство му бију, приватна и друга обезбјеђења. И још Поповић није, колико се зна, конкретно рекао у којим су га то и ко приватизационим процесима надгласавали.

Послије окршаја радника технолошког вишка и приватног обезбјеђења пословодства директор Протич је саопштио да ће им исплатити 5-6000 евра. Видак Ђурановић тврди да радници без осталих потраживања ово неће прихватити. И кренули су опет на фабрику. Приватно обезбјеђење опет им је приредило кордон. Било је гуркања, псовки, лакших повреда.

Вођство радничког протеста је послје „одмјеравања снага“ обавијестило да се договорило да им обезбјеђење предузећа више не прави проблеме.

В. Ж.

Како се Влада поиграва са нама

Пруга смрти

- Српска радикална странка др Војислав Шешељ учествује у болу породица чији су чланови изгубили животно или повријеђени у саобраћајној жељезничкој несрећи која се догодила у мјесту Биоче у близини Подгорице
- Српска радикална странка ставља се на располагање несрећним породицама

Четири вагона, препуна дјеце, жена, људи сурвала су се у понор педесетак метара испод пруге. Трагичан биланс, 46 погинулих и више од 263. повријеђених завио је у црну Црну Гору.

Полицајци, медицински радници, жељезничари, војници, ватрогасци, народ из свих крајева појурили су да испод челичног монструма, са морачких литица, извуку рањене и оне који су испустили душу.

Јаук и лелеци парају Црну Гору. Страх хиљаде грађана, који годинама путују возом од Бијелог Поља до Бара, да се сваког момента може распасти жељезнички систем, јуче се крваво потврдио. Знало се који се мостови на прузи увајају под теретом дотрајалих локомотива и вагона, да на тој релацији возови често касне због „ситних“ оправки, да су теретни возови искакали са шина, да су локомотиве дивљале. А људи су путовали и молили се Богу да живи стигну до одређеног.

Свако путовање на тој релацији је био руски рулет.

Управа жељезнице потврдила је јуче, кроз уста једног од директора, Мома Ракочевића, да је локомотива која је у смрт одвела или унаказила више од двије стотине људи стара више од двадесет година. Званично, такође из жељезнице је саопштено да је тај воз јуче по шинама летио непуних 14 километара и сурвао се у амбис.

Ранко Меденица, председник Одбора директора ЈП Жељезнице Црне Горе и Решад Нуходић, извршни директор, подијели су оставке. Осјетили су одговорност.

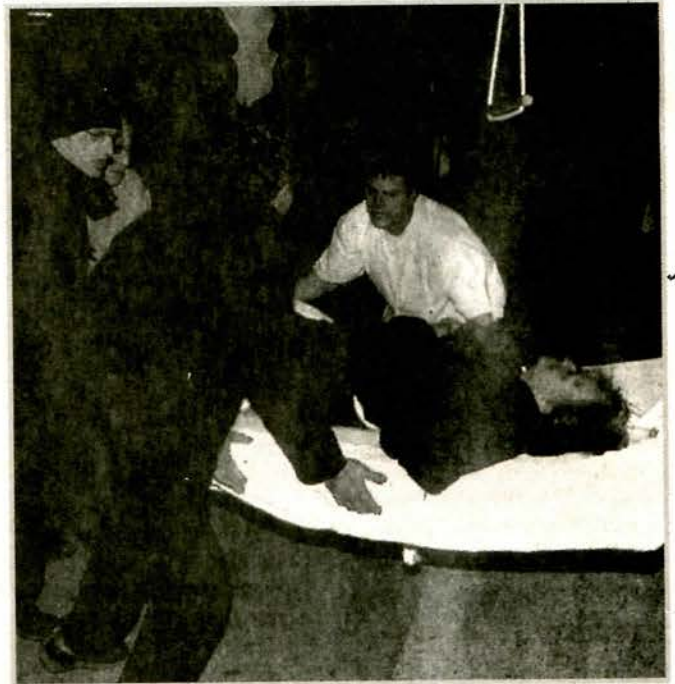
Жељезница Црне Горе је јавно предузеће. Не зна се да ли је Меденица тражио од Владе и колико новца, како би, ако не купио нову локомотиву, одржавао исправним системе за кочење.

Зна се да је Меденица прије пола године био на донаторској вечери Покрета за независну Црну Гору и да је обећао да ће им уплатити новац. Вјероватно од продатих карата путника пруге за коју се шапатом изговара да је пруга смрти. Зна се, такође, да је Меденица након што га је власт послала да управља жељезницом десетине хиљада евра уложи у опремање свога кабинета.

Оставку је поднио и Андрија Ломпар, министар саобраћаја и поморства. „Дао сам оставку због објективне одговорности. Сматрам да је дошао моменат да министар у чијем се мандату деси несрећа оваквих размјера мора осјетити одговорност“.

Комплетна Влада још није изјавила да је „осјетила одговорност“ а одговорна је од игле до локомотиве. А пруга је у ужасном стању и сије смрт. И није било донаторских вечери на којима би се прикупило новац за куповину локомотиве, оправку вагона, мостова и шина. Капиталне инвестиције Влади су изградња мостова по Подгорици, тунел „Созина“, монументалних бронзаних споменика а највећа је Покрет за независну Црну Гору.

Најмање што је комплетна Влада могла да уради, послите трагедије на Биочу, јесте да поднесе оставку. И да је била

само једна жртва, да су људи, морали су да „осјете одговорност“.

Ђукановић је изјавио „да смо свједоци једне велике саобраћајне неређе са великим бројем жртава за црногорске прилике и крупним последицама“ али не и да он има осјећај одговорности. Он је премијер. Он наређује, одређује, командује. Изјавио је да је „процијенио да у овом тренутку та помоћ није неопходна“. Та изјава је уследила након вијести да је Влада Србије понудила свестрану, несебичну помоћ. Помоћ су понудиле и владе Хрватске, Македоније и Словеније. Истовремено, управа клиничког болничког центра у Подгорици апеловала је на породице, чији су ближњи пацијенти те здравствене установе, да их одведу како би се збринули унакажени са Биоча. Апеловала је и за помоћ у ђебадима и топлим напицима. Солидарност није оманула. У помоћ је притекла читава Црна Гора. Зашто је Ђукановић одбио помоћ из Београда и других, то само он зна.

Док је страшна вијест, као авет, гушила Црну Гору, на другом каналу државне телевизије, све до неколико минута до осамнаест часова, дакле два сата после тешке трагедије и вијести о тешкој несрећи, тутњала је реприза забавно – музичке емисије. Послије је био прекривен пропагандним материјалом о независној Црној Гори. Доминирали су: воз који тутњи ка Европи и авион који узлијеће са писте.

Услиједиле су стравичне слике из морачког амбиса.

В. Ж.

Милова демонкратија

- Да је свака љубав болна усјврдио је и усјврдио јез док се скидао са језице
- То исто осјећање са њим дијеле и грађани Црне Горе, али никако да се извуку из смртоносног заљубљаја ДПС-а, владе Црне Горе, Мила Ђукановића и режима који је болесна реинкранација фашизма, а по кулоарима међународних кругова слове као црногорска хобојница

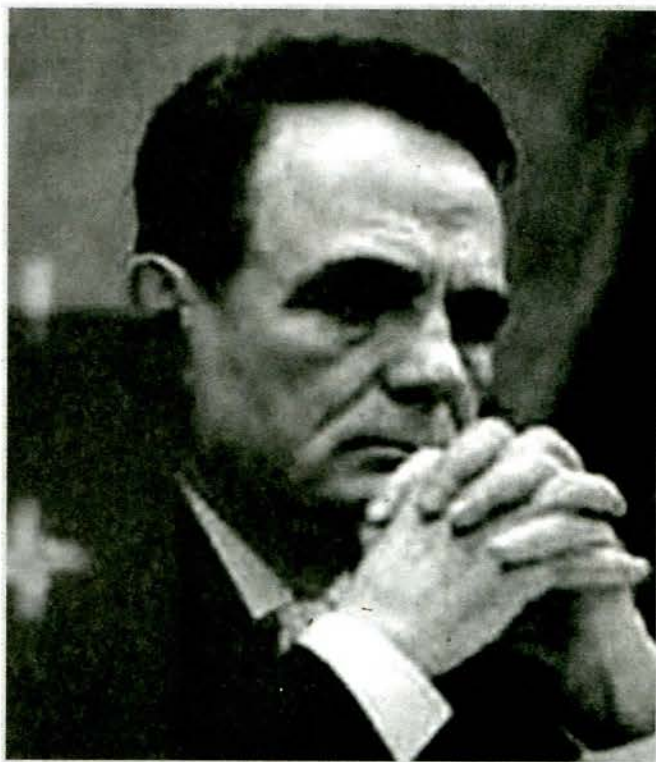
А да би у потпуности увјерио све, па и оне невјерне Томе, који сумњају у то да је он, премијер Црне Горе, реинкранација великог инквизитора 15. вијека, Томаса де Торквемаде, на дан св. Николе, заштитника града Подгорице, ставио је град под јачи полицијски надзор и то помоћу видео камера.

Ништа нам то није необично, јер знамо да се Ђукановић спрема за ратни референдум, па у страху од сливања незадовољних народних маса из читаве Црне Горе у Подгорицу а посебно са сјевера Републике, хоће да контролише преко видео надзора магистралу која води преко Златице, ка сјеверу Републике, да би у датом моменту могао да ангажује јаче полицијске снаге. Није нам необично ни то што је инсталирао камере на мосту званом Дуга на Златици коју користе дјеца – ученици основне школе ради личне безбједности када прелазе магистралу. Али је чудно објашњење да је то урађено због заштите моста од вандала и што је контролна соба постављена, ни мање ни више, него у просторијаме О. Ш. Др. Драгиша Ивановић.

И док се неометано прати ситуација на главној подгоричкој и црногорској магистралу народ је у недоумици. Да ли су школе центри за описмењавање дјеце, или центри за прислушкивање и осматрање службе државне безбједности.

Неки духовитији, који поодавно раде у полицији, коментаришу то ријечима како је у СДБ примљено с коца и конопца и да је једини начин да им се помогне тај, да их поново врате у школе ради описмењавања.

Није лако грађанима Црне Горе под оваквим и овим режимом. Још је теже онима који говоре српским језиком, а

којих је по задњем попису око 70 одсто, али је најтеже онима који се изашњавају као Срби као и онима који жуде за слободом, демократијом и достојанственим животом, а њих је преко 90 одсто.

Јер, на власти је разуздана сила, која се Бога не боји.

И док режим враћа полицајце које је раније отпустио, да би их последије референдума поново најурио, за очекивати је да се догоди крвави пир (референдум). Ономаћали, осиромашени, гладни и понижени народ Црне Горе, попут змије у процијепу пишти и пита се шта га снађе.

Али свој понос подређује гладним стомацима, па упада у божије храмове и краде прилоге који су намијењени Цркви (храм св. Ђорђија у Подгорици).

За крај, као обичан смртник, пјесник и растјеривач таме која притиска моју драгу, вољену и никада прежаљену Црну Гору, могу само додати и поручити свима онима који се пронађу у овим редовима: Живот је сен и сан, јер узалуд се размеће сваки земнородни, као што говори Писмо.

Када свијет добијемо, када се у гроб уселимо, гдје су скупа цареви и просјаци.

Вуксан Васојевић

Свуда вишак, у полицији мањак

Грађанин докон а покоран, диви се сјају својих владара. Неки од њих муку муче да сазнају откуд онима „горе“ толико пара, па су онако силни и неустрашиви.

Колико заправо кошта одржавање црногорског државног апарата?

Нико није наиван да очекује да му режим, и то баш сада, каже ту цифру. Могуће је, ипак, бар донекле извести рачуницу. Ево примјера.

Ако је у полицији запослено око шеснаест хиљада душа у панцирима или без њих, што у односу на међународну праксу значи десет хиљада више, ето и повода за рачунање. Ако је просјечна плата запослених у полицији 210 евра, па тај број помножимо са 10.000 хиљада оних који се не уклапају у међународна правила, добија се цифра од 2,100.000 евра. Када се тај број помножи са 12 мјесеци, толика полиција кошта 25.200.000 евра.

Шта ради тих 10.000? Шта и кога обезбјеђују? Може ли грађанин, односно парламентарца завирити у опис њихових радних мјеста и у учинке, или му је паметније да сачека изборе па да на лицу мјеста сазна шта они раде? А та сазнања нагомилавају се од избора до избора.

Свака држава има међународне политичке и пословне односе. Према мојој рачуници, то значи да „неовисна“ треба да има око 35 амбасада или конзуларних представништава. Колико се зна, трошкови једне амбасаде или конзулата износе мјесечно 65.000 евра или 2,275.000 мјесечно за све њих. То годишње кошта 27,300.000 евра, с тим што у те трошкове нијесу укалкулисане инвестиције у објекте и остали неминовни трошкови.

То значи да запослени у Црној Гори треба да издвоје још 55,780.000 евра годишње.

Одакле?

Рифат на матерњем

Садашњи потпредседник Скупштине Црне Горе, Рифат Растодер, препознатљив по ничим изазваном јавном казивању да је бошњак, својевремене је послао свога друга Шекија у Институт историјских наука да среди тадашњег, сада нажалост покојног др Јована Бојовића.

Бојовић је био директор тог института и грешник. Растодер, као партијски, комунистички функционер захтијевао је, преко својих другова, да се Бојовић уклони. Разлог: доктор историјских наука дрзнуо се и саопштио свој став у тадашњем НИИ-у. На маратонским партијским састанцима др

Бојовић се није дао. Недуго потом Рифат се прозвао реформском снагом, Шеки је пошао код Алије, а Шербо се латио писања црногорске историје.

Када је по свом матерњем средио Институт Рифко призива осталу муслиманску рају „да буду као он бошњаци па да поклопи босански лонац“!

Ови му се нешто не дају а он никако да схвати, све на матерњем, шта ће са власима...

Ових дана врлог Растодера, Рифата дабоме, мори брига од још једног шејтана. Добио демократа абер да му је у подгоричким медијима „све по мераку“ али шта ће са штампом из Србије!?

Накотио се тај вражји кот па ко ће га толико хвалит као 1998. године.

У Рифатовој авлији све је у реду. Таман кад је мислио да у миру може да гомила профит од бензинске пумпе на Старом аеродрому, уснуо је ружне снове о србијанској штампани. Ко зна шта они могу писати и то све на свом матерњем? Од ове подгоричке, све независне и објективне, се не плаши.

Е. Ј.

Наша судбина

Црна Гора – мафијашко легло

• *Сумирајући стање безбједности, на крају године, може се са сигурношћу иврдити да је Црна Гора постала безбједности проблем читавог региона. Организована мафија је овдје, на малом простору, иружила краке до највиших органа извршне власти и обротно. Без обзира на беззаконје које у основи значи постојану пројас свих правних институција државе, ствари се, у прошлој години нијесу мијењале ни управљале – највише*

• *Неколико најтежих кривичних дијела али и обиље афера државног ранга, обиљежило је прошлу годину. Режим заштиткава најтежа кривична дијела. Све већи број грађана зна и ко су „највиђеније“ илаћене убице. У Црној Гори по су по правилу сарадници Агенције за националну безбједност*

• *Власти у Црној Гори заштиткава и заштиткава испражу поводом убиства Душка Јовановића и Славољуба Шћекића*

• *Медији под контролом власти и мафијашких гангова*

Дугогодишња социјална криза, изражена до невјероватних размјера, свакодневно резултира тешким људским трагедијама, потпуним безбједносним хаосом и у суштини незнањем великог броја грађана:

Црна Гора је рам за овакву стварност.

То је, свакако, наша тужна и реална прича. Сви стубови правне државе постављени су наглавачке да би се очувала власт једне партије и једног човјека. Читав полицијски апарат, јавна и тајна безбједност упрегнути су само у службу једног човјека. Просто речено, наша свакодневица одсликава, враћање нашег друштва у вријеме стварања династија и диктаторских латиноамеричких режима.

Државни тужилац Весна Меденица је посебна прича. Најкраће, она се не мијеша у свој посао иако су криминал, корупција, мито, сукоб интереса, поодавно прешли границу издржљивости. Ова дама, која дјечи личи на какву укочену и пластичну лутку, заправо покрива радно мјесто чији је једини задатак да чува и сачува председника своје странке, режима.

Стање у судству најбоље одсликава случај судије Сање Јововић из Никшића, која је изгубила посао зато што се није уклапала у шему мафијашког судства.

Својим људским и професионалним ставом Соња Јововић је заљуљала црногорску учмалу свакодневицу али је себе, по свој прилици, ставила на списак за одстрел.

У овој држави свако онај ко се дрзне да каже истину ризикује да буде трајно умирен.

Убиства

Славољуба Шћекића су ликвидирали пред његовом кућом у Толошима у Подгорици само зато што је био виши инспектор чије су истраге о тешким кривичним дијелима отишле предалеко.

Колика је снага мафије у Црној Гори (читај власти) најбоље се види и по понашању породице покојног Шћекића, која је након убиства дала неколико интересантних изјава у смислу „Славољуб је погинуо зато што је хтио да објави ко је убио Душка Јовановића, јер је о том случају све и от-

крио”..., најави да ће се Шћекићи самоорганизовати и сами пронаћи и казнити убице, до тврдње да су након убиства њиховог члана породице око куће примјетили неколико високих функционера Агенције за националну безбједност, односно тајне полиције, који су имали намјеру да препадају породицу или да провјере да ли је покојни полицајац у кући са-

крио какав докуменат који би их касније дискредитовао.

Након тога породицу Шћекић су позвали на „информативни“ разговор у МУП. Тамо им је припријеђено и они су заћутали, изгледа заувјек. Остали су са болом због изгубљеног живота свога најмилијег, али и са вјечитим страхом за сопствене животе.

Главне чистке у МУП-у почеле су још прошле године. Смијењен је Драган Ђуровић министар унутрашњих послова, који је изгледао као Весна Меденица у панталонама. Након тога смијењен је и отјеран Мићо Орландић, помоћник министра полиције, само зато што се закleo на гробу убијеног Шћекића „да ће пронаћи убице и наручиоце“...

Ако се зна да је у последњих десетак година у Црној Гори остало нерасвијетљено 31 убиство, онда прича о криминалу и мафији поприма облик ноћне море.

Ипак, најтеже убиство је смакнуће главног и одговорног уредника и власника дневне новине „Дан“, Душка Јовановића.

Из свега онога што се зна, Јовановића су убиле професионалне убице, логистичку подршку су им пружали неки људи из Агенције за националну безбједност али се наручиоци убиства и њихова имена могу само нагађати.

Коме је сметао Душко Јовановић? Да се подсетимо.

Највише режиму Мила Ђукановића. Други траг може ићи директно до Ђукановићевог окружења које се бави крупним мафијашким пословима. Има чак индиција да је смакнуће наручио неки од домаћих нарко-босова. Или је рјешење загонетке управо комплетно упаковано у претходно изречене сумње.

Иначе, оно што је истрага понудила јавности само је обична фарса и прича за наивне.

Истражни судија у том предмету и тој истрази више се трудио да затури трагове него да нешто открије. Могуће да човјек врло добро зна да би прошао као полицајац Шће-

кић. Тужилачка организација по старом: не открива ништа ново, траљаво је приступила случају, па се стиче утисак да се полако али сигурно потпуно, у професионалном смислу, дистанцирала од случаја.

Сви државни органи у вези са убиством Душка Јовановића просто су се утркивали како да читав случај што прије гурну под тепих, да се заборави. Свакако да су им и медији у Црној Гори врло добро помогли, јер су мање више сви под жестоком контролом режима.

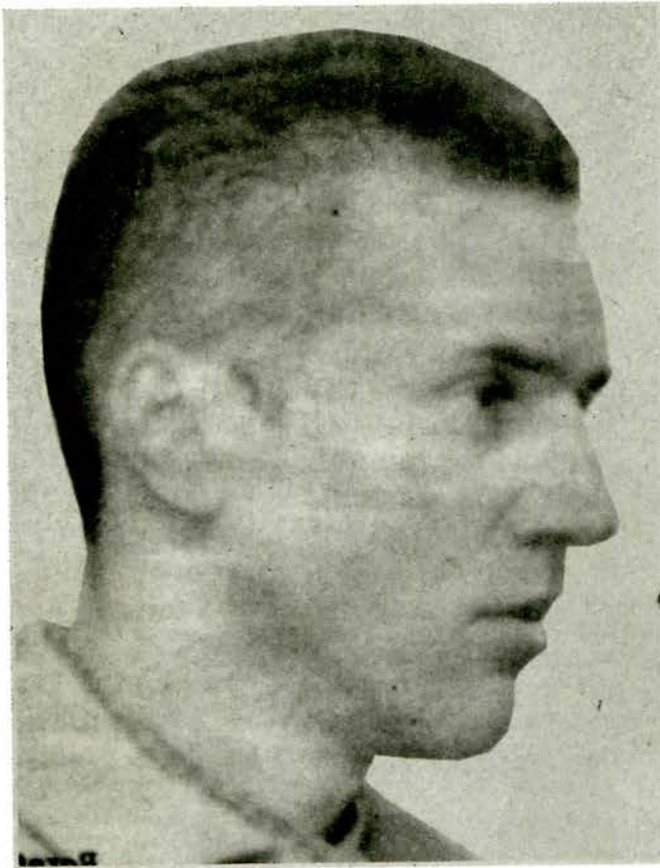
Да ли ће вријеме одмотати клупко истине када је убиство Душка Јовановића у питању, остаје да се види. Сигурно је да је власт учинила све како би преко овог великог злочина пала прашина заборавља...

Да богиња правде овдје ћути и дрхти није никаква новина. Прошлу годину обиљежио је низ терористичких акција на хотел „Сплендид“. Тај случај указује на нови вид обрачуна на овим нашим мафијашким просторима. Наиме, колико се може разабрати, почиње обрачун домаће са руском мафијом, која је код нас све присутнија.

Мафијашки гангови и плаћене убице

Сваки поштен и бар мало обавијештен човјек могао је, у прошлој години, да утврди да у Црној Гори дјелује, јавно и званично неколико мафијашких гангова организованих по сицилијанском моделу.

Водећи црногорски мафијашки ганг је никшићки, који је по регрутованим члановима, по утицају на органе МУП-а и

саме Црне Горе, најјачи и најорганизованији, чији утицај задира и у сам врх дукљанске државе.

Најслабији и ганг који је потпуно под полицијском контролом је берански, чији је најпознатији члан Вук Вулевић, плаћени убица.

Са беранским је у коалицији мафија из сусједних Рожаја. Све перспективнији мафијаши у црногорском криминалном миљеу су Барани.

То свакако није нимало случајно, када се зна да је у Бару годинама била смјештена централа италијанске мафије Когнопа unita па су неки барски момци испекли занат од искуснијих колега.

Иначе Црна Гора има огроман број сарадника тајне полицијске службе међу грађанством. По томе спада у сам свјетски врх. Ако смо по стандарду при дну онда смо у шпијунским стварима на врху. Да се не помиње историја, Цетиње и Бироли, поново.

Анкетни одбор савезног парламента утврдио је и упутио надлежне службе на убицу савезног војног министра Павла Булатовића.

Маркиран је један од најпознатијих плаћених убица Црне Горе, иначе сарадник Агенције за националну безбједност, власник службене легитимације црногорске тајне полицијске службе – Иван Делић из Будве.

Нико из Црне Горе није нашао за сходно да саслуша Ивана Делића, па чак ни касније, када га је за убиство своје дјеце Дарија и Марије прозвала породица Шурина, такође из Будве.

Мајка Ивана Контића већ годинама тражи правду јер су јој, по њеним ријечима сина убили Иван Делић и Саша Борета минирајући ауто у Београду. И на ове вапаје власт остаје потпуно нијема и глува. Није тешко закључити због чега. Не одричу се лако својих људи.

Чак и просјечно обавијештен грађанин у Црној Гори зна подужи списак плаћених убица, који су по правилу, под пуном контролом МУП-а а посебно Агенције за националну безбједност.

Као „највиђенији“ чланови тог друштва најчешће се помињу: Дамир Мандић, Иван Делић, Саша Борета, Мајкл Вујисић, Батица Влаховић, Мушо Османовић, Тошковић...

Није загонетка ни колико коштају наручена убиства. Како се незванично сазнаје, цијена једног „обичног“ убиства кошта 3000 евра. Што је мета познатија, цијена расте, све до 50.000 евра.

Незванично се прича како је за убиство Павла Булатовића, Иван Делић инкасирао 300.000, марака.

Куповина гласова

Један од највидљивијих облика криминалне дјелатности овдашње власти је свакако куповина избора у Црној Гори. Огромна количина новца се налази у рукама Мила Ђукановића и његових пријатеља. Након локалних избора у Никшићу, Будви, Цетињу и Мојковцу из владајућег табора се чују слагодобитне изјаве да им расте популарност у народу?! Да није смијешно, било би тужно.

Само у малом Мојковцу ДПС је уложио 1.300.000 евра купујући изборе.

Тако је од како постоји ДПС – куповина гласова, уцјене и разноразни марифетлуци. Има ту и тешких кривичних дјела али „врана врани очи не вади“, каже стара српска пословица!

Конечно, без промјене власти нема никаквог бољитка, па је сасвим у реду акција на потпуном уређењу затвора у Служу.

Ако проради правна држава, ево ових са власти право у хелије.

Вуле Ракетић

„Црногорци становници црвене Хрватске”

• *Како се званична државна Ђукановићева идеологија поклања са ширењем Хрватске на приморјима саме Црне Горе и како Ђукановићев режим сивара усташку државу од српске Црне Горе*

Сви историјски факти око ових историјских фалсификата измишљени су у главама фратара Барске надбискупије још 1666. године али је Ђукановић ово прекрајање историје ставио у суштину црногорске политике

Први број тједника „Црвена Хрватска”, са којим најчешће полемише недјељник „Дубровник”, изашао је у Дубровнику 7. 2. 1891. године „... са главном задањом заговарати хрватску државну мисао, бранити име и светиње хрватске у свим оним крајевима гдје се некоћ под властитим краљем стерала Црвена Хрватска (територија, прим. В. К.) то бива у свим оним јужним хрватским странама Херцеговини с Приморјем, Дубровнику и Боки Которској, којано је, како је називље Качић, дика од Хрвата. По овој одбрани и заговарању „Црвеној Хрватској” (тједнику прим. В. К.) лебди пред очима велики један циљ, велика једна и родољубива мисао, мисао без које Хрват престаје бити Хрват, а та мисао јест: уједињење!”

Тако стоји у уводнику првог броја тог тједника с потписом „уредништво”, а одмах слиједи други и дуги чланак (протеже се у наставцима кроз 4 броја) под насловом „Зашто Црвена Хрватска!?”

Тај чланак овако почиње:

„Многи ће казати, а јур су и казали: усијане су главе измислиле ту Црвену Хрватску, измишљотину попа Дукљанскога, чигово повиједање и тврђење не вриједи ни боба. Дај, дакле, да се најприје отресемо те патворе...”

Слиједе цитирања Летописа попа Дукљанина и неких хрватских повјесничара коју су безуспјешно покушавали доказивати да у том летопису има истине.

Изостављена су тумачења свих, па и низа хрватских аутора, због којих је онакав почетак чланка, а каснија документованија тумачења из 20. вијека ту нису ни могла бити приказана. Колико је уређивачка политика овог тједника била штетна по мир и братску љубав Бокелја, очигледно је

из свих прилога које је та публикација објављивала. Довољно их је прелистати па се у то увјерити. Ту су збирке непотписаног аутора чланка који, позивајући се на В. Клајића, пише:

„Дукљанин, мада је много тога побркао, ипак је морао знати како се звала земља, која му бијаше постојбина, а сигурно није имао разлога да је иначе крсти него што се одишта звала. Зато нећемо погријешити ако му повјерујемо, да се је земља од Дувна до Бара у старо доба, прије Немањића, звала Црвена Хрватска...”

Дакле, савјет је да се повјерује измишљотини, и то наводно попа Дукљанина, који није ни постојао.

Ако би се ово могло уважити, онда није било земље која се звала Зета, или прије тога Дукља него је то била Црвена Хрватска.

Ако није било Дукље, по чему је онда поп дукљански а не црвенохрватски? Па и сам тај аутор поставља питање „ко је тај поп Дукљанин”.

Одавно су озбиљнији и непристрасни научници закључили да је поп дукљански или Дукљанин, измишљена личност. То је довољно објашњено на другим мјестима, па овдје није потребно понављати.

Да будемо начисто: никаквога историјског дијела попа Дукљанина из 7. вијека није никада било. Име попа Дукљанина измислио је Иван Луциус, који је у своје дјело о Далмацији и Хрватској укомпоновао наводни превод са српског, јер други извор није могао пружити. А тај латински „превод” објављен је први пут тек пет столећа касније (1666. године).

По Клајићу, Дукљанина поткрепљују:

– **Ivan Sczlitzes**, писац из друге половине једанаестог столећа, према коме је Дукљанин скроман, јер овај „пружа границе Хрватској и даље на исток од Дукљанина”;

– **Nicefor Brijenij**, летописац, нешто млађи савременик поменутог претходника;

– **Georgijus Cedrenus**, грчки историчар, још млађи савременик поменутих претходника;

– **Ivan Zonaras**, грчки историчар и царев писар с краја једанаестог столећа;

– **Nicetas CHoniates**, грчки историчар из друге половине дванаестог столећа;

– **Ivan Mletacki**, летописац и

– **Edrisi**, арапски географ и путописац.

Непотписани аутор у „Црвеној Хрватској” сваког од њих опширно препричава и цитира у оригиналу на грчком и латинском, да би био увјерљивији. И збиља, неопрезни и неупућени читалац лако може остати у увјерењу да су Дукљанинова причања заснована на вишеструкој чврстој подлози. Међутим, све то пада у воду ако се зна оно што је непотписани аутор избјегао да нагласи: – о појму „Црвене Хрватске”, сви наведени аутори се позивају један на другога, односно наредни на претходног, а првоимени Иван Sczlitzes је то измислио јер ничим није поткријепао. Он није водио летопис током догађаја, него га је касније исконструисао.

Иако је своје дијело назвао „Epitome historiarium”, више као књижевник, него историчар, описао је згоде и незгоде византијског царства од 812. до 1077. године. Ту он узгред спомиње и Србе и Хрвате, јер играју споредне улоге, па се тако према њима и односи. При помињању, брка их или их поистовјећује. Најчешће их назива Србима а само понекад

За овај текст највише је кориштен прилог без потписа аутора „Византијски историографи у нашем спору“, тједник „Дубровник“ бр. 34 од 15. фебруара 1893. године.

надометне „које зову такођер и Хрватима“! Тај надометак је основа за конструисање тобожње земље Хрватске која се протеже на јужне српске земље.

Из владавине византијског цара Михаила осмог Дуке, Sczlitzesove су ријечи: „Прве године тога цара, народ Срба, које такође зову Хрватима, изађе и покори Бугарску“.

У вези са тим, велеучени Хрват Фрањо Рачки (РАД, LI) за Sczlitzesa каже да мијеша Србе и Хрвате, држећи их за један народ, не само по језику, него и по повјести и државном бићу“.

Други извор изазива дилему. Да су се народи о којима је ријеч у оно доба звали збиља Хрватима, зашто би Бријениј раставио Зећане у имену од осталих Хрвата? Зашто не би и Зећане назвао Хрватима, када је тако назвао остале њихове сусједи и савезнике, него једном употребљава тобож генетско други пут територијално име.

А за трећи „важан извор“, Рачки у истом дијелу објашњава:

„Почам од цара Михаила Првог, Кедренов Compedium historiarum није ништа друго него дослован изпис или пријелис Scvitzesove Epitome, само што су одавде у Compediu нека мјеста испуштена. Стога за ту добу од год. 812. до 1057. године нема дјело Ђура Кадрена никакве самосталне вриједности“.

Исте ријечи је Рачки употријебио и за Ивана Зонориса.

Значајно је напоменути да Кадрен народ Зете и јужног приморја назива само Србима. Пишући о рату између бугарског цара Самуила и зетског кнеза св. Владимира, Зету назива: Trimalia kai archotato Serbias mere. У вези са овим Рачки објашњава:

„У тексту је Trimalia јамачно умјесто Трзбалиа, од пука Трибалои, којим су Бизантијци често Србе називали (РАД 25).

– На другом мјесту, када говори о Стјепану Доброславу Војиславу, Кадрен његову кнежевину назива: топ топон топ serbon (мјесто гдје живе Срби) а народ Трибали и Срби, управ кано и кнежевину св. Владимира“ – вели Рачки (РАД 25).

„Ко ће паметан дакле моћи устврдити, да ови писци (који сви мијешају назив Србин и Хрват) потврђују хрвацку народност приморскијех Срба“? – пита се на крају Рачки.

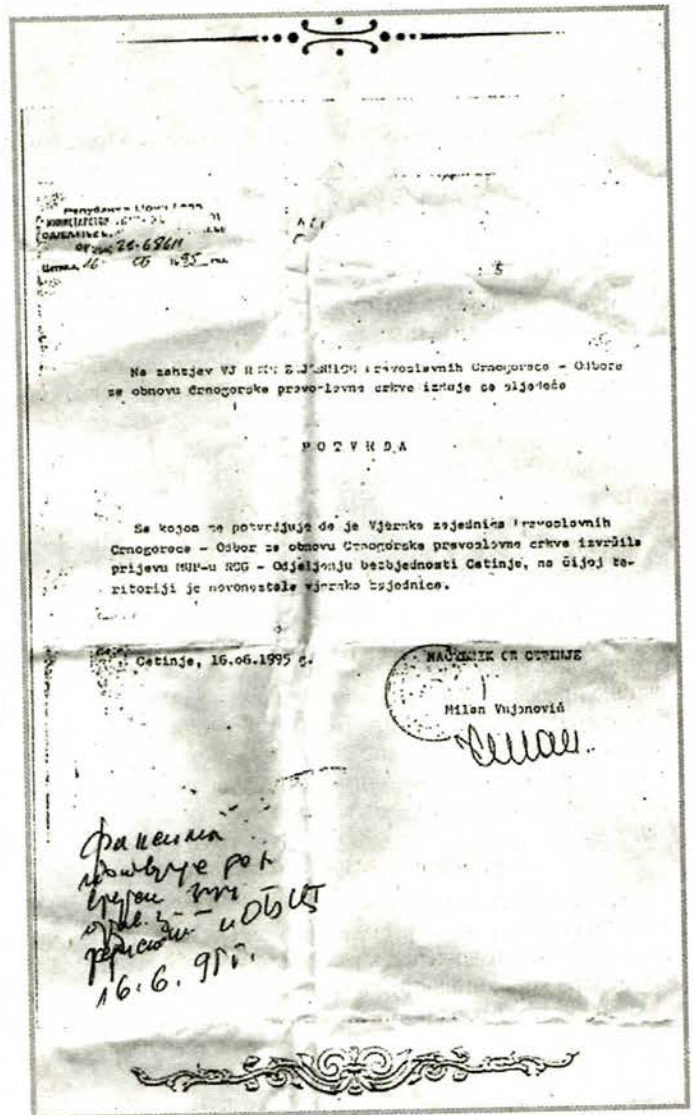
Слично су размишљали и многи други научници. За потхрањивање назива „Црвена Хрватска“ за јужне српске крајеве, најзаслужнији је Вјекослав Клајић. Он је био више политичар него историчар и више се упуштао у детаљисања него у глобална питања. Био је свјестан да не може читав западни Балкан назвати Хрватском, па да буде разлике инсистирао је на називу Sroatia rubra. „Рубер“ не значи у сваком случају „дрвено“.

Употребљава се и за руменило од стида као стидно црвенило.

Ако је „Кроника“ попа Дукљанина, без обзира чије је то дијело, заиста састављена у 12. вијеку, зашто је чекано да се објави тек у другој половини 17. вијека. Тај тобожњи латински „превод“ објављен је тек 1666. године, што је пуних пола миленијума након његовог састављања. Па ко може бити сигуран да објављено одговара ономе што је давно написано? И још када нема тобожњег српског оригинала да би се могло упоредити, нити има доказа да га је икада било.

За љетописца Барске надбискупије, који је саставио предметну хронику, ма ко он био, каже се да је за своје дјело користио „нешто старе књиге, а нешто причање старијих људи“. Нигдје се не помиње које старе књиге и старе људе је користио. Ипак се и из тога јасно сазнаје да је Барски љетопис производ кухиње римокатоличке Барске надбискупије.

В. Костић

је – па, у Мојковцу му је био Вељковић и специјалне снаге, а нијесу успјели да „збришу” сердара. Ко зна шта чека Вељковића и специјалне снаге на Двору!

Не иде „господару” у главу да су Мојковчани осујетили удар с бока, разбијање опозиције. Они се у одсудном моменту нијесу бавили међустраначким опозиционим размирицама па су гласали за државу.

Ако је тачно то што тврди, не само опозиција, да се десило на Цетињу и у Мојковцу, онда нема приче о референдуму, јер његове услове демонстрирају специјалне снаге. То се онда не може избјећи питање: докле ће бити на дјелу доминантна улога тајне политичко-полицијске хијерархије и осталих специјалних снага, чији је циљ тотална и репресивна контрола понашања људи, посебно у школама, штампи, идеолошким апаратима режима, али и докрајчивање државне и формирање приватне.

Према нашем сазнању, политичко-полицијски апарат почео је да контролише све друштвене структуре, не ограничавајући се на гушење класног отпора, средином деведесетих минулог вијека. Режим је, изгледало је, успијевао да „убиједи” грађане о постојању институција грађанске демократије. Кад су људи са застрашујућим маскама банули и у њихова дворишта, схватили су да је на дјелу привид демократије, да стварно влада неконтролисана моћ нових олигарха у политици, култури, привреди.

На локалним изборима у Мојковцу почело је одмјеравање снага за референдум. Показало се да је већина Мојковчана схватила да ће, уколико се не одупре гласовима режиму из Подгорице, полицијско-политички апарат успјети да заокружи свој систем. Одржана је и својеврсна лекција подложној разбијању парламентарној опозицији, која је програмски за заједничку државу. Јесте, Мандићеви народња-

ци, а зову се још и српски, унутар те програмске коалиције водили су „љути бој”, да од својих партнера „дрпишу” бар дупло више мандата, него што су самостално освојили. На срећу, и у таквом распореду снага сердар није пао.

Чека се одговор и на питање да ли су опозициона вођства схватила да нема трајног имунитета за стратегијске промашаје и политичке странпутице.

Опасна игра процентима

Црногорски премијер Мило Ђукановић игра се процентима. Кад их је упаковао, треснуо је у лице народу да му треба од 25 до 40 процената душа за наводну квалификациону већину за одлуку о независности Црне Горе. Опозицији за сада не пада на памет да директно разговара са режимом, а онда ни са његовим процентима. То не значи да господар неће, прибојавају се широке народне масе, прогласити независност са процентом који њему одговара. Ето онда белаја. Господар, ушущкан у некој дестинацији, никако да разумије драге му поданике што не славе његову историјску одлуку. Прича каже даље да ће у том случају на трон одмах сјести Светозар Маровић. Забога, зар он није био фина рука пројекта ДПС-а, да ће остварити независну Црну Гору. То најбоље умије да обави са високог мјеста у Београду. Зато су га тамо и послали. А ни од Мила не смије ништа друго да уради. Онако лијеп и паметан, па још „шампион демократије”, на старту је за то високо мјесто елиминисао Предрага Булатовића уз свестрану помоћ тројанских коња из опозиције.

И предсједник Црне Горе Филип Вујановић уплашио се процената. Одговарало би му да Србија пристане на савез независних држава. У тој варијанти режим би имао простор да замлаћује народ. Можда би тада добио тридесетак проце-

Српска радикална странка – др Војислав Шешељ реметилачки фактор у споразуму власти и дијела опозиције

Обичном грађанину на мојковачким локалним изборима није било баш јасно зашто Српска радикална странка – др Војислав Шешељ није ушла у широку коалицију странака које се боре за опстанак државе. Посебно када се зна став врха ове странке да се „само потпуно уједињени могу изборити са режимом, а да је све остало празна и демагошка прича!”

Пажљивом аналитичару није промакла изјава Предрага Булатовића на завршној трибини коалиције СНП, НС, НСС, ДСС, када је дословце изјавио да „коалиција треба да побиједи на овим локалним изборима а посебно њен кандидат за градоначелника ...!”

Драгиша Пешић, високи функционер СНП-а у току кампање на неколико мјеста у домовима бирача изјавио је „да Српску радикалну странку треба уништити јер се не контролише у Црној Гори а да је за то специјално задужена Српска народна странка Андрије Мандића!”

Ово је и прилика да се јавно каже да је Српска радикална странка др – Војислав Шешељ хтјела да потпише коалициони споразум са свим странкама које се боре за опстанак државе а да су у њено име преговарали Злата Радовановић, савезни посланик и Душко Секулић, предсједник Извршног одбора и да су на почетку преговора наишли на потпуну подршку свих програмски сличних странака, посебно СНП-а.

Разумијевање на локалном нивоу, очито није значило пристанак људи који сједе на челу странака на републичком нивоу, тако да су мојковачки челници, посебно СНП-а, преко ноћи промијенили причу и просто српске радикале изгурали из коалиције, очито поштујући наређење „одозго”.

Да ли је слаб изборни резултат српских радикала доказ да су челници СНП-а и СНС-а завршили зацртани наум – очито да није.

Мржња према српским радикалима на локалним изборима у Мојковцу није исцјавала само из ДПС бирачког тијела, већ је потхрањивана и од неких странака које се, програмски, залажу за опстанак државе!

То се посебно види и код одлука општинске изборне комисије, која је добила задатак да одборничку листу Шешељевих српских радикала просто заустави и радикале онемогући да изађу на изборе.

Зашто?

Овог пута се, још једном потврдила стара прича, о удруживању неких „опозиционих” странака и самог режима када су српски радикали у питању.

ната? Уколико добије причу за тај савез, може да рачуна на Милових сигурних 25, плус десетак процената специјалних снага. „Мислим да је и последња нада о савезу суверених држава нереална“, изјавио је Филип. Штета, јер се био припремио да „учвршћује братске везе“. Председник се забринуо и што двадесет пет процената грађана традиционално не излази на изборе. Забринуо се, јер би му они могли помрсити рачуне. На јавном сервису питали су председника може ли очекивати да пензионер са 90 евра пензије изађе на референдум, а при том му нико у фамилији не ради. Филип, озбиљан да не може бити озбиљнији – гдје би сад о томе. Он би о процентима, а што се тиче таквих пензионера – и њих треба едуковати да науче општу причу по којој ће њима бити боље у независној Црној Гори. Народ би рекао „не лишши магарче до зелене траве“.

На политичком стадиону је мртва трка. Домаћи тим: Ђукановић, Маровић, Кривокапић, Вујановић и десетак им портпарола очекује да ће опозиција дати аутогол. Тог момента они би прогласили независност без обзира на процене и последице. Противнички тим: Поповић, Булатовић, Мандић, Секулић, Вујошевић. Публика у ложи. Газде Црне Горе који контролишу управљачки слој. Публика на трибинама; гладна и полугладна разбијена средња класа, незапослени, пензионери, и готово невјероватно, студенти. Госту-

јући тим почиње да схвата да му нико са стране неће уклонити противничког голмана па да онда они дају пенале. А никако да се договоре ко су сигурни стрелци. Док се они премишљају, публика са трибина почиње да схвата да бар мора својим гласовима ошамутити голмана. То се управо десило на игралишту у Мојковцу. Иза терена су били и остали: латентна незапосленост, корупција, криминализована приватизација, бескрајна лаж о демократији и ругање људској савјести.

Неке партије које су за заједничку државу у Мојковцу освојиле су већину у локалном парламенту. Градоначелник је Ђукановићев Брко. Сад тај Брко треба да убиједи Мојковчане да ће им бити боље ако за све невоље и недаће оптуже објективне околности и субјективне слабости и да Милу, све уз ој-ха, дају троструки доживотни мандат! У међувремену, и Ранко Кривокапић се забавља процентима. Заједно са Растодером и осталим олигарсима, разрађиваће господареву агенду: кад будемо независни, свима ће бити боље. Треба да убиједи и остале „Мојковчане“ да ће, кад оствари сан о заокруженој приватној држави, почети борбу против, како каже, „негативних друштвених кретања и појава.“

„Сви ти облици овдје су препознатљиви и ми ћемо се потрудити да те социјалне разлике што више уравнотежимо, да они који имају исувише јаче опорезујемо, ако нијесу

спремни да реинвестирају у нова радна мјеста да покушамо ојачати средњи слој..." Тако је у новогодишњем броју једне овдашње локалне новине „Лјевао" Ранко Кривокапић, председник црногорског парламента. Треба му, вели, самостална држава да се бори и против криминала и корупције. Не вјероватно. Зар Црна Гора нема парламента, владу, валуту, све остале институције система, укључујући и специјалне снаге? Па који је то јунак што смета Ранку да се минутих и ове године бори против негативних друштвених појава и кретања? Било би лијепо од Кривокапића да демонстрира сопствени труд у „уравнотежењу социјалних разлика" или начин на који је држава опорезовала, и које црногорске тајкуне. Уосталом, ред би био да председник црногорског парламента, ако за то нема времена Светозар Маровић, саопшти народу чија су дјеца запослена у министарствима Државне заједнице и зашто напокон власти и у Подгорици и у Београду конкретно не кажу због чега није прорадила Државна заједница са којом, тврде они, нико није задовољан.

Извјесно је да овдашњим режимом нијесу задовољне образоване и мање образоване масе грађана, разбијена радничка класа претворена у сопствени остатак, вриједна жалења, хиљаде студената који знају да су радна мјеста и у Подгорици и у Београду резервисана за дјецу из владајућих партијских структура и бизнисмена, који се прожимају. Уз све то, у пропагандистичком ходу локалних медија доминирају партијске владајуће врхушке чији су припадници умислили да су способне и значајне личности. И јесу, за оне којима су омогућили да се обогате на „волшебан начин", да згрћу милионе на путевима корупције и плачке свега што се под њиховом контролом могло опљачкати.

Данима тутњи говор о референдуму, пун страха и мржње. Властодржце је ухватио страх од отворених „мојковачких врата", јер тамошњој сиротињи ни специјалне снаге нијесу успјеле да угђерају страх у кости. Могуће је и да је режим на мојковачко референдумско поприште послао само извидницу легалних специјалних снага, док ударне и добро распоређене увјежбавају посао за април, када се очекује јуриш на преварене, обесправљене, али достојанствене душе.

Кључ је у народној ризници

Локалним изборима у Мојковцу режим је припремао подвалу историји. Подбуо од силе, силом је намерачио да поништи народно памћење и наду. Избори су му били само маскиран изговор да би до ногу потукао Мојковчане а своју трагикомичну причу о референдумским условима прогласио валидним. Јер, да је „сердар пао" режим би без имало зазора и муке сравнио опозицију. Тако сада Драган Кујовић из мрачног му Колашина (за најлућу ноћ није било електрике), „бунца" да им за одлучујући референдумски бој не треба опозиција. Узгред, још није процурила вијест да ли је још неко осим полицајаца (не прецизира се којих) добио папире у наводној вриједности од 150 евра, да њима плати потрошену струју. Једна едукована учитељица се нада да ће и они, у школама, добити тај папир. Плаши се једино што је почео распуст, па да их специјалне снаге од силног посла не забораве. „Струја ће бити скупља, а требаће им гласови за референдум. Даће онда и нама", прича едукована учитељица.

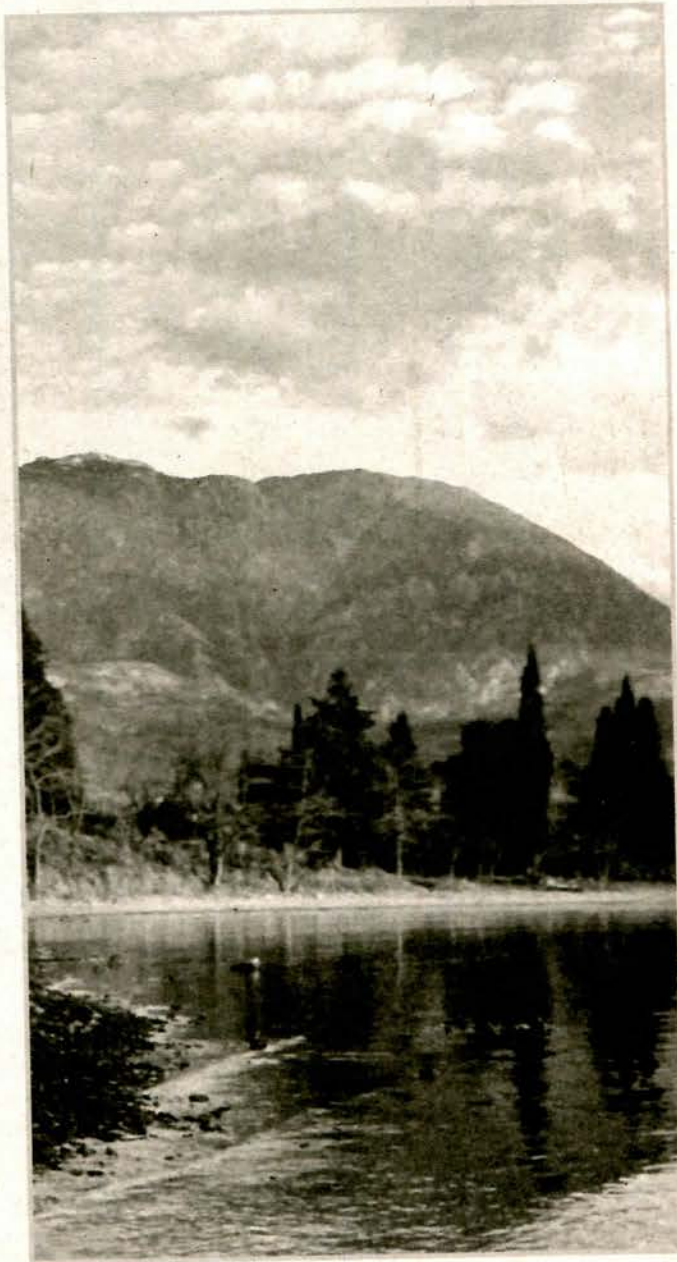
Кључ референдума је у народној ризници. Осим режима који је хтио да га, заједно са ризницом хитне за сва времена у валовиту Тару, прикрадала му се и парламентарна енклава – Српска народна странка. Она је, по задатку или без њега, свеједно, покушала да „засјени сердара", па је завитлала неколико стотина бирача и омогућила да им Брко буде градоначелник. То је онај Брко који је прије нешто више од де-

сетак година у парламенту галамио на Христа и Божић.

Прије ове демократске битке „за мојковачка врата", Мадичеви и Даниловићеви српски народњаци, у комшилуку Мојковчана, демонстрирали су, у лијепим одијелима, како су научили модеран плес. Пратио их је Маровићев демократски вокабулар из неке дестинације. Сада Даниловић игра улогу Ђукановићевог преводиоца и прича како му се свиђа Борис Тадић, да не разумије „поједине Коштуничине савјетнике", и тако редом. Баш као и онај Кадић, од кога се Даниловић отцијепио, па сад Кадић игра улогу помоћне енклаве. Да би јој постао лидер, зађенуо за џемадан подебелу ћесу из господаревог трезора. Из те гласовите енклаве, он је јуначки пријетио господару да ће на сиње море, у Милочер, довести српске странке из Србије. Српске су оне које прођу његов скенер. Још нијесмо видјели ту јуначку декларацију.

Иако гладан, народ засигурно не једе бунике, већина Мојковчана схватила је протекле изборе као референдум. Већина њих није гласала ни за странке ни специјалне снаге. Гласала је за Србију и Црну Гору!

В. Ж.

Дукљанин – натчовјек

• Од 28.000 Рома према последњем попису сјановништва, у Црној Гори остало их је 4.500. Остали су се, за џак брашна и лишар уља, изјаснили као Црногорци

Јавни сервис Црне Горе српски народ проглашава геноцидним и радикалним, никада наивним, иако каткад као овчице залутамо за политичарима који се прогласе заштитницима српских интереса у Црној Гори, а те исте интересе материјализују као личне, и пишу се као Црногорци или „просрби“.

Срби умију да иду и за оним политичарима који се изјашњавају као Срби а пропагирају идеју да те исте Србе про-

гласе националном мањином у Црној Гори. То нас је натјерало да као добри и толерантни Срби (а не као они неваљали са јавног сервиса) докажемо супротно.

Са сред равног Коника, насеља у Подгорици, гдје је по последњем попису лоциран најелитнији дио дукљанске нације, као знак транзиције, наручисмо браћи Дукљанима пјесму – „Циганин је ал' најлепши!“

Схватили смо, али за исправку бјеше касно, да се та пјесма пева на екавици, па смо се као грађани другог реда помирили са судбином и препустили илузији да ће се и нама у овој и оваквој Црној Гори остварити ова транспарентна жеља.

Свјесно смо се изложили ризику да због наше добре намјере будемо критиковани и проглашени великосрбима. И то у Црној Гори, гдје мањина влада већином, а сирова снага умовима.

Погледајте само Ранка Кривокапића, колики је мајци порастао, у србомрсца и настављача хит-моде, фирерове омладине стасао, како едукује народ да „величина не игра битнију улогу“.

Свјесни смо да се ова наша намјера неће свидјети новим генетичарима. Зар се није министар Бацковић поодавно залупео да ће за 20 година створити новог човјека па ударио по школама и програмима, по историји и џеповима, по цивилном и нецивилном сектору, по Цркви и Универзитету, а све то не би могао да нема ударну песницу премијера Ђукановића. У свему томе није нам јасно за какво се позориште залаже Драган Копривица, онај слаткорјечиви посланик из Булатовићеве „грађанске енклаве“ који је својевремено са дон Килибардом аплаудирао и одгледао прекрајање Марка Миљанова.

Да ли то они хоће да умјесто чојства и јунаштва поздрављамо кавгације, да тај нови човјек сплеткама и калашњиковима из мрака сије смрт и убија ријеч? Хоће ли то они да тај нови човјек сије мржњу из тајних одаја дукљанске назови-академије, сије раздор и рађа очајање и незнађе?

Надамо се да нашу намјеру неће негативно протумачити они који су залутали за онима који глуме опозицију, настављајући по старом како, ето, Европа неће дозволити да се на овој, вјековима слободној груди васељене заметне нови ибер менш. Ми таквима не вјерујемо, али вјерујемо нашој историји и Европи, и то старој, демократској Европи, која као и наша слободарска држава још није залијечила кржаве ране које нам је нанио нацифашизам.

Кажу људи да је у Црној Гори најпрофитабилније предузеће – полиција, да се за њу издваја трећина црногорског буџета.

Од тог новца, прича каже даље, највеће инвестиције завршавају у џеповима жбирова и назови-опозиционара, па ћемо њихову критику примити к знању!!

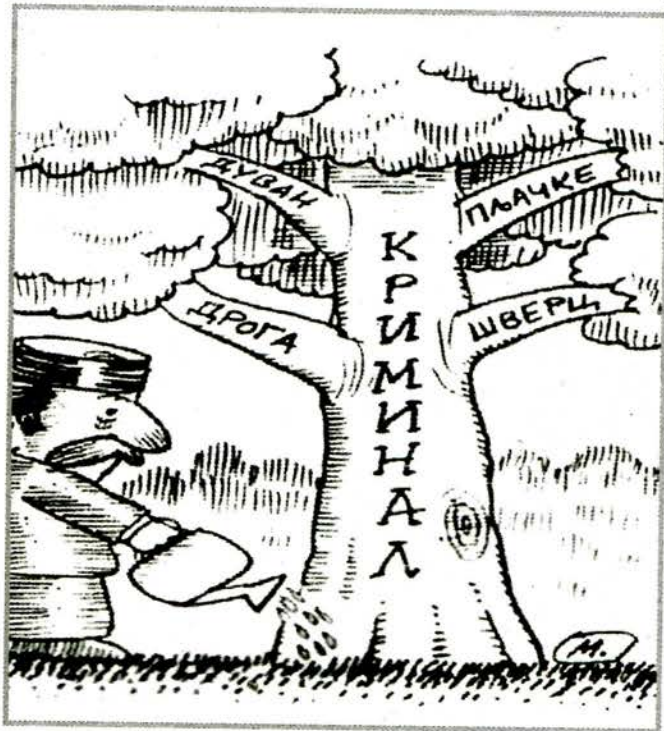
Реприза СЛОВЕНАЧКОГ СЦЕНАРИЈА

• ДПС признаје, у својој ишајној анализи, да ће код референдума доћи до расцјепља муслимана у Рањској области. У ишајној стратегији, ДПС планира раину завршницу код ошцијелјења Црне Горе по моделу Словеније – блиц-криг. Ово је још један доказ да власи не жели разговор са ошозицијом и демократски референдум

У тајном документу који је Демократска партија социјалиста припремила и назвала „у сусрет завршници локалних избора и референдуму – инструкције активистима и изборном штабу ДПС-а“, разрађене су и главне смјернице кампање ове странке до „како предвиђају“ коначног осамостаљења.

Србија је још једном у прилици да направи грешку као са Словенијом. Уколико се исцрпе сва демократска средства у нашем настојању да дођемо до независности, није искључено да се она реализује управо по словеначком сценарију. Притом треба избјежавати било какав конфликт са Европском унијом. Партнери из ЕУ су нам потребни прије и после референдума. Настојимо да те односе избалансирамо и задржимо кроз добру комуникацију, иако ставови ЕУ у последње вријеме у потпуности не кореспондирају са нашим ставом о независности – каже се у инструкцији режима.

Поставља се, наравно, питање на кога се ослања режим Мила Ђукановића када пријети сопственим грађанима. Није тешко одговорити на ово питање. Понајприје на један дио полицијских снага који су му остали лојалном посебно онај

дио који се налази под директном контролом новог директора полиције Веселина Вељовића, иначе бившег команданта црногорских полицијских специјалних снага, као и читаве Агенције за националну безбједност (бивша Државна безбједност).

У оружаним сукобима, које Ђукановић призива у Црној Гори, могу му помоћи и неке војне јединице, посебно оне које су под директном командом генерала Лакчевића, команданта подгоричког корпуса, који се одавно понаша као начелник генералштаба црногорске војске.

Уз ову оружану подршку, Ђукановић рачуна на значајну помоћ и наоружаних криминалаца, који су наоружани још за вријеме НАТО бомбардовања и по неким процјенама њих има око 1000.

Није згорага подсетити се како су Словенци поубијали 200 младих војника у Словенији 1990. године, опкољавајући касарне ЈНА и како је дошло до потпуне издаје у самом Генералштабу у Београду.

Јединице ЈНА су се из Словеније повукле посрамљено пред, како је неко рекао „групом словеначких ловаца и територијалаца“ иако су у овим оружаним сукобима учествовали и специјалци из сусједне Аустрије, што су овдашња средства информисања, просто прећутала.

Оно што је сигурно то је да ова „инструкција“ има озбиљан карактер и да је Ђукановић спреман да, зарад својих личних циљева, проспе крв по Црној Гори и то свог народа.

Свјестан да на демократски начин не може развалити државу, Ђукановић кује планове како би његове специјалне снаге кренуле у коначан оружани сукоб са Пиперима, Бјелопавлићима, Кучима, Васојевићима, Бокелима, Грбљанима у Старој Херцеговини Пјешивцима, па и народом у Катунској, Црмничкој, Ријечкој, и Љешанској нахији.

У кога треба да пуцају Милови специјалци који у овом тренутку броје нешто око 7-8000, хиљада то је већ дефинисано. У све оне који би да сачувају државу и да сачувају да територија Црне Горе не постане интересна сфера Велике Хрватске или Велике Албаније.

Оно што се још може прочитати у „Инструкцијама“ јесте да ДПС предвиђа брз долазак српских радикала на власт у Србији и то им додатно повећава, ионако велику нервозу и страх.

Ђукановић већ, у својим изјавама, предвиђа бојкот референдума, иако се око њега нико није ни договорио.

Повлачи дио дипломатског особља из иностранства, који се налазе на мјестима гдје их је поставила СЦГ, а све са циљем „да припреми дипломатско признање независне Црне Горе“!

Д. Секулић

Све наше школске реформе

Покусни кунџи

• *Цијело наше школство, од основношколског, преко средњошколског па до високошколског, све више ми личи на нечијег „покусног кунџа“*

Чињеница је, да је последњих неколико година, са општим осиромашењем нашег друштва, са материјалном пониженошћу просвете и свеопштом банализацијом нашег васпитно-образовног система, дошло до наглог опадања успјеха у школском учењу.

Под фирмом предупредјења овако лошег стања у школству и наглашене потребе да се васпитно-образовни процес у цјелини унапреди, у Црној Гори су, на разним нивоима образовања у последње вријеме, направљени неки покушаји реформе школства. Прије пет-шест година, тачније 2000. експериментално је, у 24 основне школе у Црној Гори уведена реформа под називом „Корак по корак“, или популарније (за наш поданички менталитет), „Step by step“. Ова реформа се односила на прва три разреда основне школе. Осим неких (малих) измјена у плану, програму и организацији наставе, најупечатљивија њена карактеристика била је распоред клупа и ђака у учионици. Наиме, како би протагонисти ове реформе оставили снажан утисак да је „Корак по корак“ донио неку велику новину у настави, ђаци су у учионицама сједили око округлих столова, као у кафани. Тако је, добром дијелу ђака првака (и оних до трећег разреда), табла стајала буквално иза леђа. Е сад замислите колико су они могли да прате учитељицу док им по табли испишује права слова? Иначе, некако смо били уобичајили да нам та прва слова буду ћирилична. А ћирилица је традиционално српско писмо, па би их та слова логички, могла упућивати на закључак да се њихов језик зове српски. Или, што је још горе – да су им преци били Срби. О, како то ретроградно звучи!

Експерименти са традицијом

Какви су образовни ефекти ове реформе, осим споредичних похвала које смо могли чути од њених протагониста, још не знамо. Но, ако у овој земљи још увијек важе закони логике, закључак би био да није успјела. Убрзо је замијењена новом – „Деветогодишњом основном школом“.

А могли смо, да нам школство није задња рупа на свирали, и од ове реформе, имати неку корист. Наиме, ову реформу је финансирала фондација Сорос, што по логици ствари упућује на закључак да је било пара. Па кад их је већ било што их не искористисмо да реновирамо и технички опремимо неку од наших сиромашних школа. Занимљиво би било упитати господина Сороса зашто нам није, бар у учионице програма „Корак по корак“, купио по једну велику таблу. Тако би и учитељица и ђаци по цио час могли да пишу а да не бришу, а ми би, сви заједно, имали једну лијепу успомену на ову пропалу реформу.

Нова реформа „Деветогодишња основна школа“ почела је прије двије године. Једна од новина ове реформе је да дјеца у школу полазе од шест година. Но, како школе немају довољно простора да смјесте све оне који су уписани по основу разних школских система (традиционалне реформе „Корак по корак“ и ове најновије реформе), досјетили су се

да школе раде у четири смјене. Тако они најмањи, од пет-шест година, почињу наставу у пола осам. А да би у школу стигли на вријеме, те макакне морају устати у пола седам, као некад, у срећна времена, радници Жељезаре. Тако поспани и буновни малишани често, прво два часа углавном дријемају и зијевају. Но, ово је ситница у односу на чињеницу да су многа дјеца од страха да ће закаснити у школу, почела добијати стресове и трауме које су често проузроковале и хроничне стомачне тегобе.

Ово су потврдиле и многе мајке и многе учитељице. Неки директори школа, не знајући да ли су и сами одушевљени овом реформом (а и ако нису, боље им је да се праве да јесу – климање главом је злато), да би утјешили незадовољне и истраумиране родитеље, кажу: „Не секирајте се. Ово вам је исто као раније – први разред је у суштини предшколско, остало је осмољетка“. Свакако да за ове малишане и није проблем суштина колико форма. А форма је то што се та зграда у коју они свако јутро ране ненаспавани зове школа а не вртић. Ријеч школа је, за њих тако мале, нешто много строго и озбиљно.

Има програма – нема програма

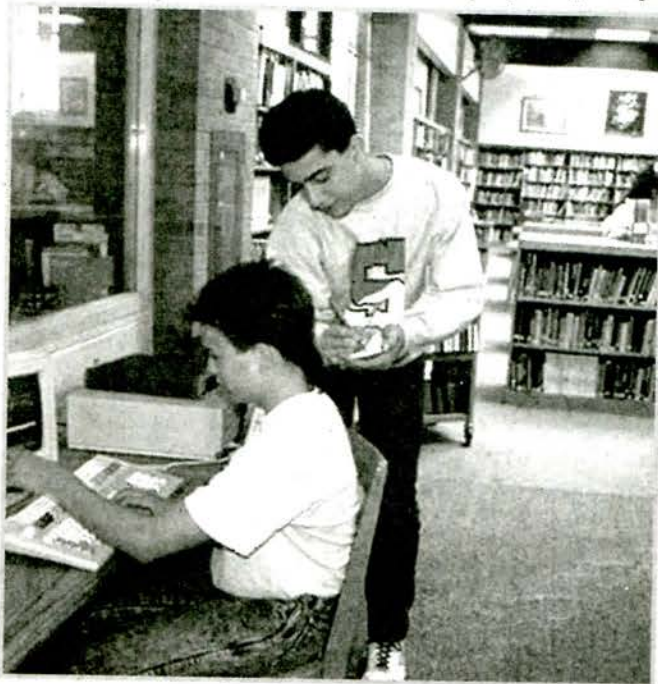
Програм рада на овим часовима је посебна прича. У овом предшколском – првом разреду има свега помало. Има и игре и матерњег и енглеског, само нема српског. Нема га, сем ако се учитељици омакне, прије него што се уједе за језик. Тако их прије имена предмета у коме уче свој језик и прије слова „А“ велико штампано, треба научити да им се језик зове матерњи или енглески – нека изаберу. Треба та мала бића што раније научити да им је енглески пречи и модернији од њиховог српског, да више треба цијенити туђе него своје.

Кад то на вријеме схвате, од њих могу постати добри полтрони. Но, кад дијете на сред часа енглеског, престрављено високом наобразбом и неразумљивим „домргањем“ своје наставнице, почне да плаче и вршти из свега гласа: „Ја то

не могу никад научити!", наставница објасни родитељима да није страшно. „Дијете, на крају године, треба да зна свега пет-шест ријечи на енглеском“. Па зар због пет ријечи на енглеском толико фрустрације тих малих бића? Да ли су све ријечи овог свијета на енглеском, а камо ли тих пет, вриједне толиких страхова и стресова у тим чистим и безазленим дјечјим душама? Запита ли се неко од реформатора: или је већа корист од неколико страних ријечи, или штета од психичких ломова због страха да се нешто, за њих тако тешко, никад неће научити?

Вјероватно да није спорно, да и дневна норма од четири

часа (по две васпитачице и учитељице), додатно демотивирале ове шестогодишње малишане.

А шта је са удбеницима? Не знам да ли због журбе да што прије удовоље нашем новом евроатлантском просветном усређитељу или због презаузетости „пречим“ пословица, тек надлежни нису стигли да их напишу. Но, снашли су се. Уредно су их „позајмили“ од Словеније, уредно их превели на матерњи, и готово.

Тако смо ми, без потребних предуслова – школског простора, школске опреме, удбеника, ... започели још једну реформу нашег обавезног основног школства. Опет смо почели да експериментишемо са оним јединим што нам је, колико-толико, било остало здраво, са нашим школским системом.

Свакако, на традиционалном школском систему је требало извршити неке поправке. Трбало је побољшати материјалну основу и школа и наставника, технички опремити школе, растеретити програме сувишних садржаја, направити флексибилније планове, написати мање фрустрирајуће удбенике, али не и одбацити све класично а уводити, пошто-пото, све ново и другачије.

После свега поставља се неколико питања: Шта у свему овоме раде школски психолози и педагози? Да ли су они плаћени да ћуте и хвале све што им се сервира као ново, или би, ипак, морали имати и неко своје мишљење и рећи га наглас. Зашто ћуте или мрсе себи у браду незадовољни родитељи? Па ваљда су свјесни чињенице да су они већи власници своје дјеце и од Сороша и од министра и од директора. Зашто је наш стари основно-школски систем био толико грешан те је замијењен новим, помјерањем његовог почетка у вртић? Можда зато што смо га звали традиционалним, а све што има традицију и историју на овим просторима (српска нација, српски језик, српска православна црква,...), свакако представља велику опасност за нови црногорско-светски поредак.

(наставиће се)

Мр В. Остојић

Универзитет као наличје власти

• Од када је настао, у крилу комунистичке идеологије, Универзитет Црне Горе је пролазио кроз разне фазе свога развоја, које су у нормалној друштвеној ситуацији карактеристичне за јолишњу, никако за универзитет, који би требало (да је среће) да буде стуб културе сваког народа

Наставши у „незгодно” вријеме, Универзитет Црне Горе никад није личио на универзитет, већ је од свог настанка до данас продужена рука сваке власти која задеси Црну Гору. И умјесто да се универзитет, данас у 21. вијеку, отргне из те кобне руке, он се у њој одомаћио и постао њен „шести прст”. На челу Универзитета је, наравно, увијек острашћени љубимац власти, а декани су (чест ријетким изузецима) активни чланови владајуће партије (примјер Бојка Ђукановић на Филозофском факултету у Никшићу), који су увијек спремни да факултет баце под ноге како би се доворили власти.

Као последица ових промашаја на факултетима се јављају професори који су миљеници партија на власти, а све је мање правих предавача и научника. И оно мало што их има, они су прогоњени и непожељни у „усправној” Црној Гори. Влашћу острашћени професори обично прогоне студенте и дијеле их на „добре” и „лоше”. Добри су увијек они који су се одрекли свога српског поријекла, српског језика и академског достојанства, а лоши они који су Срби и који упркос свему истрајавају на правом путу. „Захваљујући” свему Универзитет Црне Горе се претворио у злогласну аждају која прождире хиљаде младих људи широм Црне Горе, док се, упркос томе, власт њиме поноси.

Црногорски универзитет, као и сви универзитети земаља у транзицији, спроводи неопходне реформе. Али како? Наши „стручњаци” су буквално преузели од Словеније све

оно што је ова држава урадила реформишући свој универзитет. Очигледно је да они који се налазе на челу нашег универзитета нису умјели спровести реформе, а онима који су умјели није било дозвољено да то ураде. После тога дошли смо у такву ситуацију да имамо горе стање од онога прије, ма колико оно лоше било, и колико год нам се чинило да горе не може бити – ипак може. Истина је да ми те реформе, нити можемо, нити смијемо одбацити. Оне су неопходне. Стање на Универзитету Црне Горе је катастрофално, али треба спровести реформу образовања без импровизација и у складу са економским, културним и националним интересима нашег народа. На Универзитету Црне Горе све је супротно урађено.

По дукљанским обрасцима развоја личности млади људи, у овом случају студенти, не смију трезвено да размишљају. Они треба само да слијепо слушају диктаторе са власти и, наравно, да ћуте као заливени. Зашто би говорили, кад је ћутање злато за оне на власти! Такви обрасци развоја човјека за готове производе имају полтроне и шпијуне који су на све спремни. Овакве интелектуалне наказе, нажалост, нису ријетка појава у Црној Гори и обавезно се налазе у врху власти.

Слободно можемо закључити да универзитету у Црној Гори не може сванути док не сване Црној Гори, а Црној Гори сигурно неће сванути док не дође крај овој власти.

Бојан Струњаш

Како пљачкају Србе

• Иако се државојворни српски народ настоји маргинализовати, има још примјера угрожености људској достојанства.

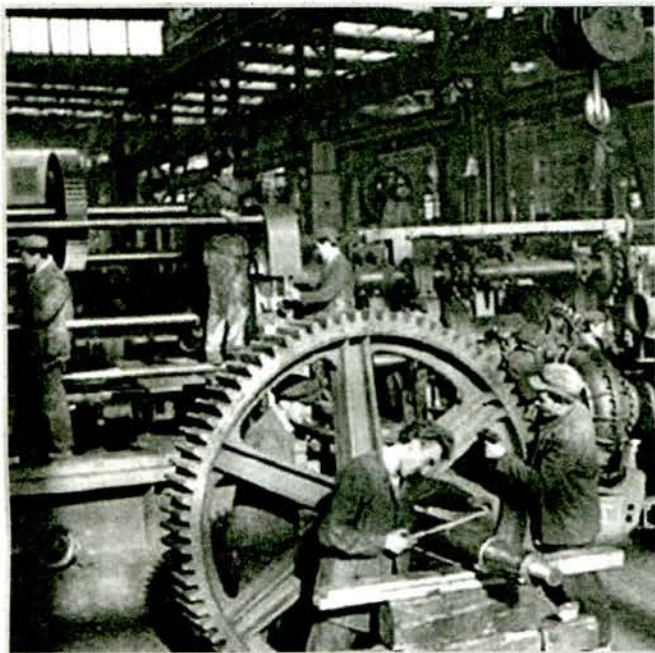
Опчињени дукљанским јуришлијама, којима је све што долази из Србије непожељно и непријатељско, слуге режима, у жељи да се допадне режиму, умију да без иједног цента најуре раднике. Ти радници, није тешко погодити, дошли су из Србије да у заједничкој држави зараде хљеб. Ево како то изгледа у пракси. Извјесни Драган Томић, директор „Т&М градње“ из Подгорице, извео је дио грађевинских радова на згради за избјеглице у Парк Загоричу. По завршетку радова, преко пословође, Драган Томић је наредио радницима да се губе са градилишта или главе на раменима неће носити. О исплати зарада ни ријечи. Оштећени радници, свјесни да нема правде у Црној Гори, доставили су нам имена оштећених са сумом која је морала бити исплаћена:

1. Новица Јовановић 33 дневнице по 26 евра = 825 Е
2. Небојша Цветковић 15 по 25 е = 375 Е.
3. Ивица Станковић 33 дневнице по 25 Е = 825 Е
4. Миле Цветковић 30 дневница по 25 Е = 750 Е
5. Драган Здравковић 31 дневница по 25 Е = 775 Е
6. Горан Милошевић 12 дневница по 35 Е = 300 Е

7. Спасоје Бојић 23 дневнице по 25 Е = 575 Е
8. Јовица Станковић 14 дневница по 20 Е = 280 Е
9. Далибор Милошевић 8 дневница по 15 Е = 120 Е
10. Мирослав Стаменковић 28 дневница по 20 Е = 560 Е
11. Ненад Антић 27 дневница по 25 Е = 405 Е
12. Драган Бојић 21 дневница по 25 Е = 315 Е
13. Драган Шљиванчанин 18 дневница по 30 Е = 540 Е
14. Жељко за превоз 17 пута по 10 Е = 170 Е
15. Стан за раднике 350 евра, што све укупно износи 7.165 евра

Док ми ово причају, у очима већине њих сузе, уз опаску да се овако није поступало ни са Румунима који су радили без виза и папира. Док им гледам сузе у очима, а очај и разочарење на лицима, савијам главу кријући бијес и срамоту, питајући се по ко зна који пут хоће ли икад отићи овај онарођени и мафијашки режим. Зар су се за овакву Црну Гору борили наши преци, ризикујући да их прогласе недемократима, потомци оних који су на Вучијем долу кидисали да сатру свако име црногорско. Данас њихови потомци слове као

демократе и заштитници људских права. Њихову историју Растодери који покушавају да негирају историју уз грмљавину омбудсмана Шефка Црновршанина да су Црној Гори угрожена само права и слобода Албанцима јер им се имена не изговарају на албанском.

Ђукановић је велики играч. Иако хендикепиран јер припада нацији која нема дједова, због тога што су се изјашњавали као Срби, прилази новим менторима муслиманима, бошњацима и Албанцима иако је одавно у албанском лобију. Са Диношом се и без преводиоца разумије, али никако са Црногорцима који знају да им је људски код српски. Нама као обичним смртницима, пјесницима и растјеривачима таме над црногорским небом, остаје само да се гнушамо над скоројевићима и лупежима, да се демократски боримо против паразитске власти, да је скинемо са својих грбача, како би у своје осиротјеле домове повратили достојан живот. Садашњу ситуацију и стање у Црној Гори илуструју и стихови пјесника:

*О, Црна Горо, лето и зимо
Сада си само месито магловиито
Знам нестићу пре свишњања
Али и сада плакаћу над нама.*

Полиција пендрек режим

Тражимо професионалце а не полтроне

Полиција Никшића и Црне Горе, а радикали знају да риба смрди од главе, зна гдје су коријени зла, зна за нерасвијетљена и монструозна убиства полицајаца: Славолуба Шћекића, Горана Жугића, Дарка Белог Распоповића, новинара Душка Јовановића, министра одбране Павла Булатовића и за многа друга нерасвијетљена убиства, али је тако упакована за идеолошке и политичке потребе режима и коалиције на власти па се понаша мирно, благородно и за сваку демонску трпезу изгледа као свака „дожељна“ институција.

Српски радикали знају да се већина полицајаца ставила на страну Ђукановића и његових интереса.

Полиција је стављена у функцију ограничавања, сузбијања и гушења политичких и других права и слобода грађана. Тај процес је попримио застарјелије размјере.

Енормно повећање запослених у полицији није у функцији превентиве и смањења криминала, већ у функцији обезбијеђења власти.

У Никшићу је прије петнаестак година било око 180 полицајаца а данас око 6000.

Има у полицији поштених и високиморалних људи, који знају да су Србија и Црна Гора једна фамилија и да Црној Гори пријети катастрофа ако буде самостална а власт остане непромијењена. Била би то несрећна земља од стотинак енормно богатих и на хиљаде сиромашних и обесправљених грађана.

Српски радикали ће се максимално залагати да намјена полиције буде заштитна унутрашње безбиједности државе, личних, правних, имовинских, политичких, вјерских и других права грађана. Полиција мора бити високопрофесионална и деполитизована што данас није!

Д. Радуновић

Локална управа из нашег угла

• Уласком у Скупштинину општинске Никшић после локалних избора, Српска радикална странка преко свој одборника инсистира, на комплетној реорганизацији и рационализацији локалне самоуправе. Локална самоуправа би требало да је сервис грађана, а не продужена рука режима који пошто пошто покушава да јефтиним козметичким преправкама себе представи као заштитника грађанских интереса. Већина је незрела и нај маневар, па преко појединих одборника покушава да врати вјеру у наду све сиромашнијем грађанину, да схвати да ни ова локална власт није вјечна

Реорганизацију треба спровести по стручности, а не партијској припадности. Тај апарат мора бити професионалан, како би грађани могли брже и јефтине да остваре своје потребе. То значи да локална самоуправа не смије бити под шапом државне управе.

Да ли је то могуће у оваквим условима, под оваквим режимом?

Српска радикална странка мисли да јесте. Услов за постизање тог циља је информисање грађана. Тај циљ ће бити тешко остварити, јер, по свој прилици, ова општина има два буџета – тајни и јавни. У овом првом, прича се да су огромна средства које контролише мали број људи из режима. Уосталом, није тајна да се наводна неваљана удружења грађана и предузећа финансирају из тајних буџета, јер су им програми у служби промоције режима.

По медијима, у Никшићу све блиста, а привреди је слоњена кичма. Вјековна пивара је отишла будућности, а у железари лију јад и бијес радника. Запослене десеткују по већ опробаном рецепту ослобађања од техно-економских ви-

шкова као у подгоричком „Радоју Дакићу“. Тужни су и рудници боксита. Све је „приватизовано“. Неки су се, као радници „Конија“ пробудили касно. А ко касни, њега кажњавају, па и бију. Радницима „Конија“, после смрзавања у Подгорици, дали су неку цркavicу. Локална власт о свему томе ћути. Премијер се, изгледа, плаши жељезараца, па им је ових дана одао причу како му помоћници са све неким бизнисменима из региона преговарају о набављању некакве високе пећи. А шта ћемо са оне двије високе, намонтиране прије двадесетак година? Да ли су се и оне истопиле и на којој температури. Ко их је угасио после Жуте греде?

Српска радикална странка преко свој одборника покушава да сазна колико је запослено и има ли осигураних радника који раде код приватника.

Никшић, не тако давно моћан индустријски центар, у којем је малтене свако могао наћи посао, тоне у безнађе. Постао је периферија, по чијим се улицама ваља незапосленост и невјерица да ће нови дан донијети трачак наде.

СПОРТСКО ДРУШТВО
СРС

“МИ ВОЛИМО БОГА,
МИ ВОЛИМО БЕНЕРАЛА.
НЕ ИГРАМО РАДИ СЛАВЕ,
ВЕЋ ЗА СРПСТВО
ВОЈО-ВОЈИСЛАВЕ.”

Помоћ сиромашнима, старим и изнемоглим

Послије локалних избора у Никшићу, Српска радикална странка и њен општински одбор континуирано раде на омасовљењу мјесних одбора и њиховом кадровском оспособљавању. У томе смо постигли одређене резултате.

Општински одбор кроз свој клуб „Бенерал” настоји да што већем броју младих Никшићана објасни да режим нема намјеру да одустане од криминализације друштва, посебно растурања дроге којом младост, која треба да буде предводник свих промјена у друштву успављује и сахрањује јој будућност. Да би се то зло потиснуло, општински одбор је организовао групу својих чланова која едукује младе а старим и изнемоглим особама помаже у занатским радovima. Тај рад је бесплатан. Одбор је организовао и групу која се стара да прикупи помоћ за наше социјално најугроженије чланове. Наши чланови их обилазе и помажу им у набавци основних средстава за егзистенцију.

При одбору је и група добровољних давалаца крви.

Младе смо укључили и у спорт. Регистровали смо клуб за мали фудбал, који у општинској лиги постиже запажене резултате.

У припреми је и формирање клуба чији ће задатак бити афирмација младих pjesника и књижевника.

Успјех фудбалског клуба „Бенерал”

Општински одбор је посебно поносан на резултате које у склопу клуба „Бенерал” постиже истоимени фудбалски тим у малом фудбалу у општинској лиги.

Иако су средства ограничена, „Бенерал” је све бројнији, а тренинзи све посећенији.

Клуб има ознаку странке и свој заштитни знак.

Првотимци „Бенерала” су: капитен Веско Вранић, голмани Милутин Јововић и Милан Жижић, играчи Васо Павловић, Саша Јововић, Жељко Булатовић, Жељко Буровић, Славиша Јововић, Предраг Ковачевић, Предраг Шекарић, Здравко Вучић, Дарко Станишић. Тренер клуба је Симеун Кандић, лекар Ранко Раичевић а директор Миљан Миљанић.

Лоше да горе не може бити

• *Период за нама показао је да коалиција ДПС-СДП није у стању да изађе на крај са проблемима које је изазвала изолацијом Никшића за вријеме док су, сада већ опозиционе странке управљале градом. Да је преићходна владајућа структура игнорисана од републичке власти, најбоље говоре разлике у буџетским обрачунима*

• *Наиме, буџет за 2005. годину износио је 5,874.000 евра, а у буџет за 2006. издвојено је 11,363.000 евра, што је скоро дуило. Повећање буџета највећим дијелом произлази из такси, пореза и издвојеница*

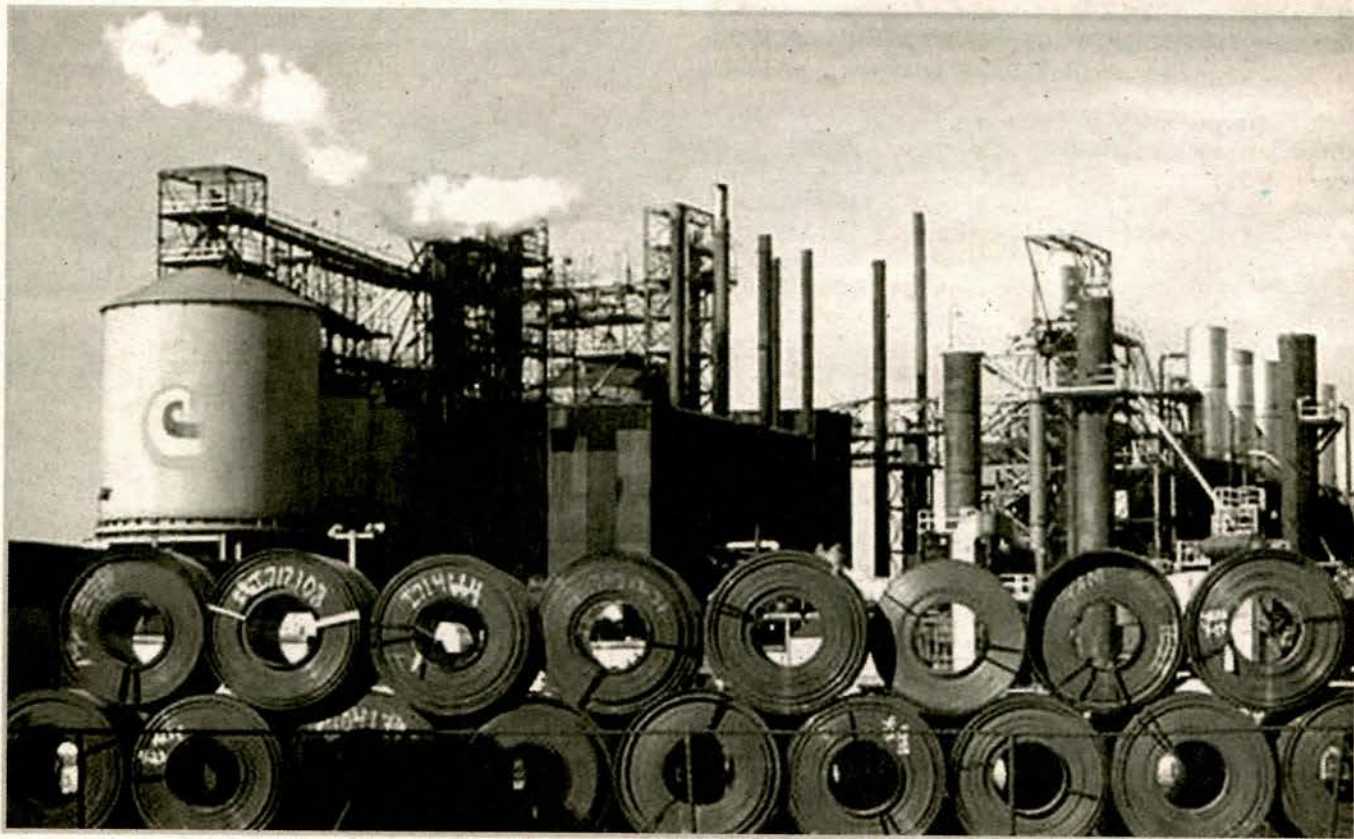
На основу Одлуке о локалним комуналним таксама и Одлуке о измјени и допуни Одлуке о локалним комуналним таксама, у буџет се слива 1,105.000 евра више, а преко позајмица и кредита 2,045.000 евра. Из ових чињеница може се закључити да ће грађани Никшића и ове године бити изложени финансијској тортури када су у питању услуге које добијају од органа локалне управе. Такође је уочљиво великодушност републичких власти према новој управи.

Иако постоји Грађански биро, као дио реформског процеса у локалној управи, грађани су приморани да и даље троше вријеме обилазећи канцеларије како би прикупили потребне информације. Да би добили неки документ, остварили неко право и добили доказ о његовом остварењу, не могу се информисати унапријед колико новца треба да издвоје.

Ако се осврнемо на стање у граду, прво уочавамо комуналне проблеме. Протекле, 2005. године, услед великих атмосферских падавина на видјело су изашли апсолутно сви вишедеценијски комунални проблеми за чије је решавање буџетом за ову годину издвојено свега 500.000 евра.

Одвод воде са улица, чишћење снијега, одвоз смећа, прекиди у снабдијевању електричном енергијом и водом, поред сиромаштва које притиска скоро сваку кућу, враћају грађане скоро два вијека уназад, док представници локалне власти размишљају о неком свом путу у Европу.

Много је проблема који тиште грађане Никшића, који већ деценијама чекају на њихово решавање. Нажалост, решења се ипчекују управо од оне исте лицемјерне политичке елите која је дозволила да се проблеми грађана и града под Требјесом наталоже.

Да се Никшићани налазе на веома ниском социјалном и материјалном нивоу, најјасније говоре чињенице да је просјек мјесечног примања једне породице нижи од 100 евра. Већина нема ријешено стамбено питање, нити запослење. Велики број грађана станује у објектима који једва испуњавају основне стандарде.

Власти, како на локалном, тако и на републичком нивоу, заборављају да све има свој рок трајања и да ништа није вјечно, као ни њихова власт.

Бараке, које су раније прављене у циљу рјешавања стамбених питања радника великих никшићких предузећа пропадају због тога што нијесу грађене од чврстог грађевинског материјала. Како би осигурали кров над главом, велики број грађана откупио је такве станове, не размишљајући много о другој могућности.

Захваљујући Влади Црне Горе, социјално и материјално стање грађана Црне Горе свакодневно се погоршава а потреба за већим простором присиљава станаре на надоградњу. Због непостојања одговарајуће планске документације, грађани своје инвестиције нијесу могли да легализују. Вјеровали или не, детаљни урбанистички планови за ова подручја и ове врсте објеката урађени су тек 2001. године. Најтипичнији примјер је мјесна заједница Хумци. Стамбени објекти, поред тога што су дотрајали, инфраструктуре готово да и немају. Зато данас у Никшићу имамо између 4.000 и 5.000 илегално саграђених објеката.

Локална власт најављује пред референдум да ће на некој од наредних сједница Скупштине општине Никшић донијети одлуку о легализацији објеката. Према изјавама појединих функционера локалне управе, за све оне који не буду у предвиђеном року поштовали наредбе, објекти ће им бити срушени. Последња легализација била је 1996. године, а 2005. године почела је са радом комисија за повраћај, тј. реституцију имовине.

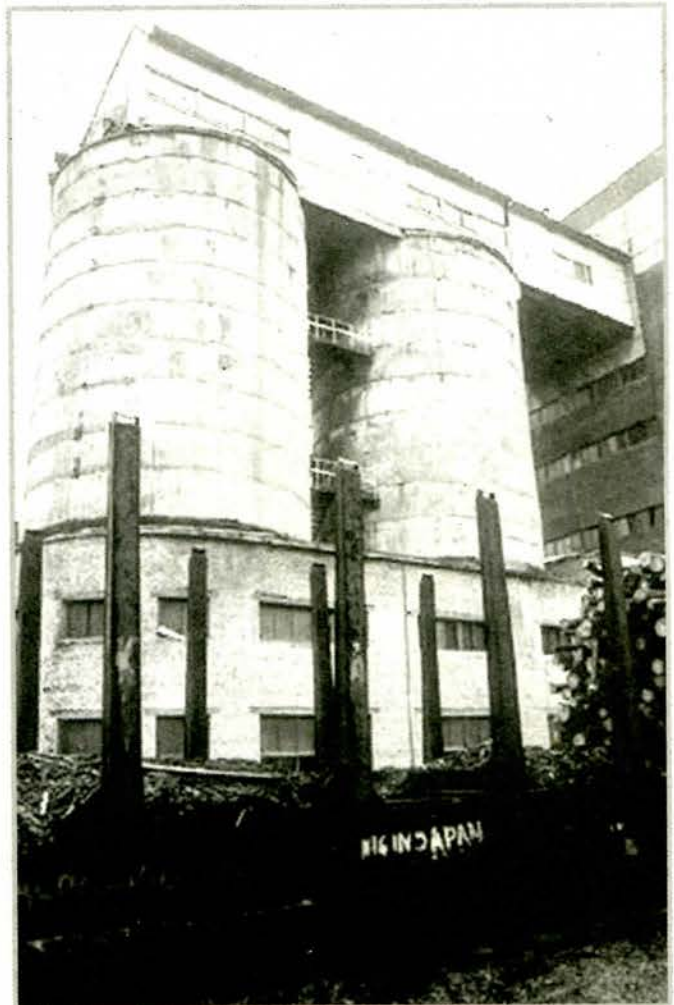
Из ове чињенице може се закључити да процес легализације није само проблем имовинско-правних односа, већ и планске документације. У граду има око 130 стамбених зграда са косим и седамдесетак са равним кровом, чија је просјечна старост преко 50 година. Њихове фасаде се не освјежавају јер грађани који у њима станују не могу за то да одвоје новац. Ипак, када им то дозволи финансијска ситуација, ураде понешто на своју руку, не обазирајући се на урбанистичке услове.

Одборник Српске радикалне странке је покренуо рјешавање социјалних и урбанистичких проблема на подручју МЗ Хумци.

Један од проблема који се не може заобићи је водоснабдијевање Никшића. Поред становника на већој надморској висин, овај проблем погађа и становнике Видрована поред самог главног изворишта. Независно од годишњег доба, струја је веома слаба и пумпе за воду не могу да функционишу.

Наш одборник ће и ово горуће питање ставити на дневни ред општинског парламента.

Миљана Перовић

У Христу је спас

• *Ми у Црној Гори у себи носимо свейосавље али нас, као никада ирије, окружује и саијана. Морамо осийати вјерни себи да не би били слуге саијанске. Код нас је за мјестио Анииххристиа сийално уиражњено радно мјестио, а за њега се жесийоко бију како Мило ијако и Мираш или Рифко*

Јеретик је свако онај ко застрањује од православне вјере. Православље измирује са Богом и ближњима, без подјела и мржње. У симболу вјере каже се: вјерујем у Једну, Свету и Апостолску Цркву. Не постоје, дакле, цркве већ црква, један Дух Свети, једно причешће. Православље је васељенско, оно је „ради свих и за све“. Православље чува јединство у различитости и собом доноси Дух саборности и заједништва. Отуда је православље „со земљи“, „свјетлост свијету“ (МТ.5,13-14), једина нада и утјеха свих времена, па и овом нашем, названом модерном добу. Међутим, Милова се не пориче. Зато нема измирења, заједништва, грађанских слобода. Забрањено је учење српског језика, од пропале привреде ништа, туризма ништа, приватизације, ништа. Али зато је Црна Гора територија хаоса и нарасле мржње, гдје цвјета шверц, трговина људима, дрога, послушност тамо гдје се не смије бити и „за све је то крива Српска православна црква јер компликује политички дијалог“.

И ко то каже : Мило, Мираш, Ранко, Крсто, Кујовић, Рифат, Црвенковски... пиони међународног лобија у Црној Гори и Македонији, који припремају све за успјешан долазак Антихриста на свјетску позорницу. Отуда толика мржња

према Српској православној цркви, последњем бастиону у Европи који покушава да спријечи то лудило.

Све је то предвиђено у Откровењу светог апостола Јована Богослова, које говори о догађајима последњег времена и о Страшном Суду првенствено у сликама и на један тајанствен начин, али су Свети Оци објаснили ове визије.

Последњи суд

Пре краја живота на земљи биће немира, међусобних ратова, глади, земљотреса... Људи ће живјети у страху, умираће у очекивању несреће. Неће бити (правог) живота, животне радости, већ мучно отпадање од живота. Но, неће бити само отпадања од живота већ и од вјере такође, и када „Син Човјечији дође, хоће ли наћи вјеру на земљи“ (Лк. 18,8). Људи ће се погордити, постаће незахвални, одбацаваће Божији закон. Упоредо са отуђењем од живота доћи ће до слабљења моралног живота. Умањиће се добро и умножити зло...

У јавном животу, водећу улогу ће играти силе које стварају услове за долазак Антихриста.

Антихрист ће бити човјек, а не оваплоћени демон. „Анти” значи који је од пре, тј. „стар”, али такође означава „умјесто некога” или „против”. Антихрист је човјек који жели да замијени Христа, заузме његово мјесто и да има све што

Христос посједује. Он ће желети да привуче људе као Христос и да завлада целим светом. Антихрист ће и примити ту власт пред своју пропаст и пропаст света.

Шта се зна о човјеку – Антихристу!?

Његово поријекло је непознато: његов отац је потпуно непознат, а мајка му је нечиста жена која се представља као девица. Он ће бити Јеврејин из племена Данова. Биће врло интеллигентан и умјеће да управља људима. Одушевљаваће их и биће љубазан. Филозоф Владимир Соловјев је дуго радио на опису доласка и личности Антихриста. Пажљивим пребирањем материјала по том питању, не само светоотачког већ и муслиманског, дао је изврстан приказ.

Пре доласка Антихриста свет ће већ бити припремљен за његов долазак „јер тајна безакоња већ дејствује” (2 Сол. 2, 7). Снаге које припремају његов долазак боре се изнад свега против законите царске власти. Свети апостол Павле каже да Антихрист не може да се појави све док се не уклони „онај који (га) сада задржава” (2 Сол 2, 6-7). Свети Јован Златоуст објашњава да је „онај који (га) задржава” законита и побожна власт, јер се једино таква власт, бори са злом. Зато кад „тајна безакоња” одлучно преузме ту власт, ништа више неће моћи да спријечи долазак Антихриста.

Архив

Роду о језику

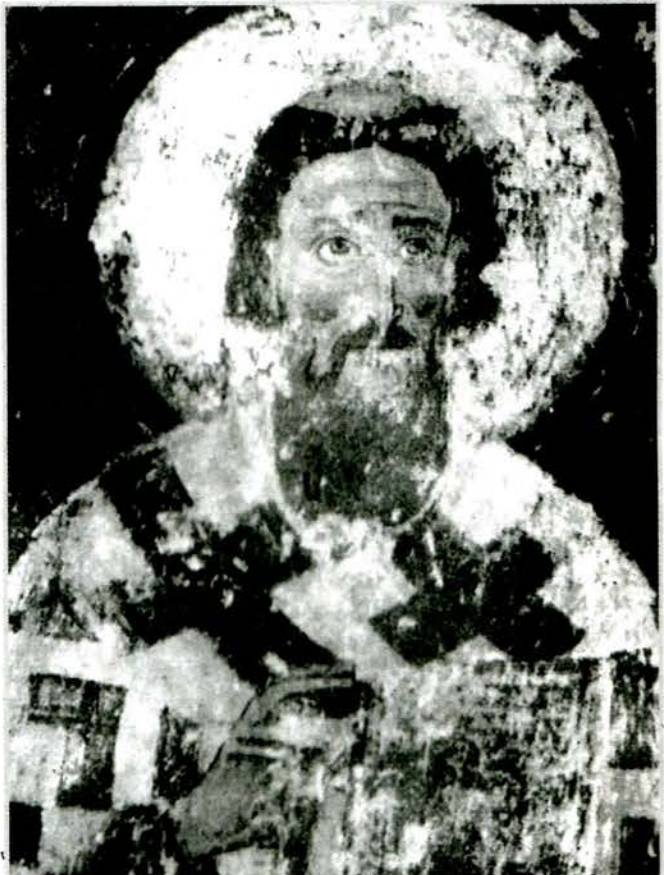
Чувајте, чедо моје, језик као земљу. Ријеч се може изгубити као град, као земља, као душа. А шта је народ изгуби ли језик, земљу, душу.

Језик је, чедо моје, тврђи од сваког бедема. Када ти непријатељ провали све бедеме и тврђаве ти не очајавај, него гледај и слушај шта је са језиком. Ако је језик остао недирнут, не бој се. Пошаљи уходе и трговце нека дубоко зађу по селима и градовима и нека слушају. Тамо гдје одзвања наша ријеч, гдје се још глагоља и гдје се још као стари златник обрће наша ријеч, чедо моје, знај да је то још наша држава, без обзира ко у њој влада. Цареви се смјењују, државе пропадају, а језик и народ су ти који остају, па ће се тако освојени дио земље и народа опет кад-тад вратити својој језичкој матици и своме матичном народу.

Запамти, чедо моје, да свако освајање и отпјељење није толико опасно за народ колико је штетно за нараштај. То може штетити само једном нараштају а не народу.

Народ је, чедо моје, трајнији од нараштаја и од сваке државе. Кад-тад народ ће се спојити као вода чим пукну бране које га раздвајају. А језик, чедо моје, језик је та вода увијек иста са обе стране бране, која ће као тиха и моћна сила која брегове рони опет спојити народ у једно отачество и једну државу.

Стефан Немања

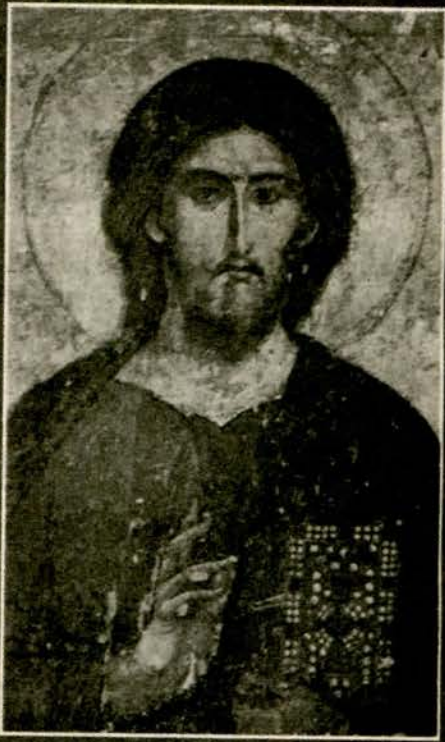
Ако је частан поднијеће оставку

Божјића посланица господару

- У божјићној посланици митрополија Српске православне цркве у Црној Гори ујозорава се да безбожници не знају за сина, за Бога. Ошуда је и ошито, народно, проклето
- У овим благим данима размишљамо како би било лијепо да премијер Ђукановић поднесе оставку на све функције у Црној Гори, да се скраси на некој десетинацији и да тамо развија свој приватни бизнис. Доста је исприватизовао. О, како би било срећно 600.000 грађана Црне Горе који су заточени ради личног добра премијера Ђукановића. Не сумњамо у оштржењење ни оних 20 одсто који су залуђени црногорским национализмом, па не виде или неће да виде у коликој биједи и ројсиву живи 80 одсто црногорске популације. Биједни су и они, јер су богаји зашто што су отели имовину ових 80 одсто
- Како наша амбиција није да дајемо коначан суд, Ђукановићу предлажемо:

- 1) Ако вјерује у Бога – због опроста грехова, спаса душе, незнања, нечасног понашања и лошег чињења према својој држави и њеним грађанима у ових 15 година (криминал, мафија, незапосленост, лоше економско стање у земљи, шакалска политика која је уништила међународни углед Црне Горе који је стварала кроз историју) поднијеће оставку и тражити да му се суди и пред домаћим и иностраним судовима.
- 2) Ако је атеиста – Бога се не боји, али због незнања, нечасног понашања и лошег чињења према својој држави и њеним грађанима у протеклих 15 година (криминал, мафија, незапосленост, лоша економска ситуација у земљи, шакалска политика која је уништила међународни углед Црне Горе, који је стваран кроз историју за демонску трпезу сједају они који отимају туђе, и такви заборављају да је отето проклето... Наш митрополит добро зна ко распомеђује душу народа, ко га материјално и духовно обогаљује и да је глас народа глас историје) – поднијеће оставку али ће гледати да избјегне суђење и пред домаћим и иностраним судовима.
- 3) Ако је частан – због незнања, нечасног понашања и лошег чињења према својој држави и њеним грађанима у протеклих 15 година (криминал, мафија, незапосленост, лоше економско стање у земљи, шакалска политика која је уништила међународни углед Црне Горе који је стваран кроз историју) – поднијеће оставку и захтијевати да му се суди и пред домаћим и иностраним судовима.
- 4) Ако је нечастан – нема ни стида, ни морала, ни храбрости, па ће без обзира на незнање, нечасно понашање и лоше чињење према својој држави и њеним грађанима у протеклих 15 година (криминал, мафија, незапосленост, лоше економско стање у земљи, шакалска политика која је уништила међународни углед Црне Горе који је стваран кроз историју) гледати да избјегне подношење оставке, а да би избјегла суд, ићи ће преко референдума на изазивање крвопролића и грађанског рата у земљи, рачунајући да ће у њему побједити, јер, по њему, народ је неспособна, некултурна, непросвећена и кукавна стока коју је Бог дао да би он, премијер, вјежбао строгаћу на њему.

ЦРКВЕНИ
 Календар
 ЗА ПРОСТУ
 ГОДИНУ
 2006.

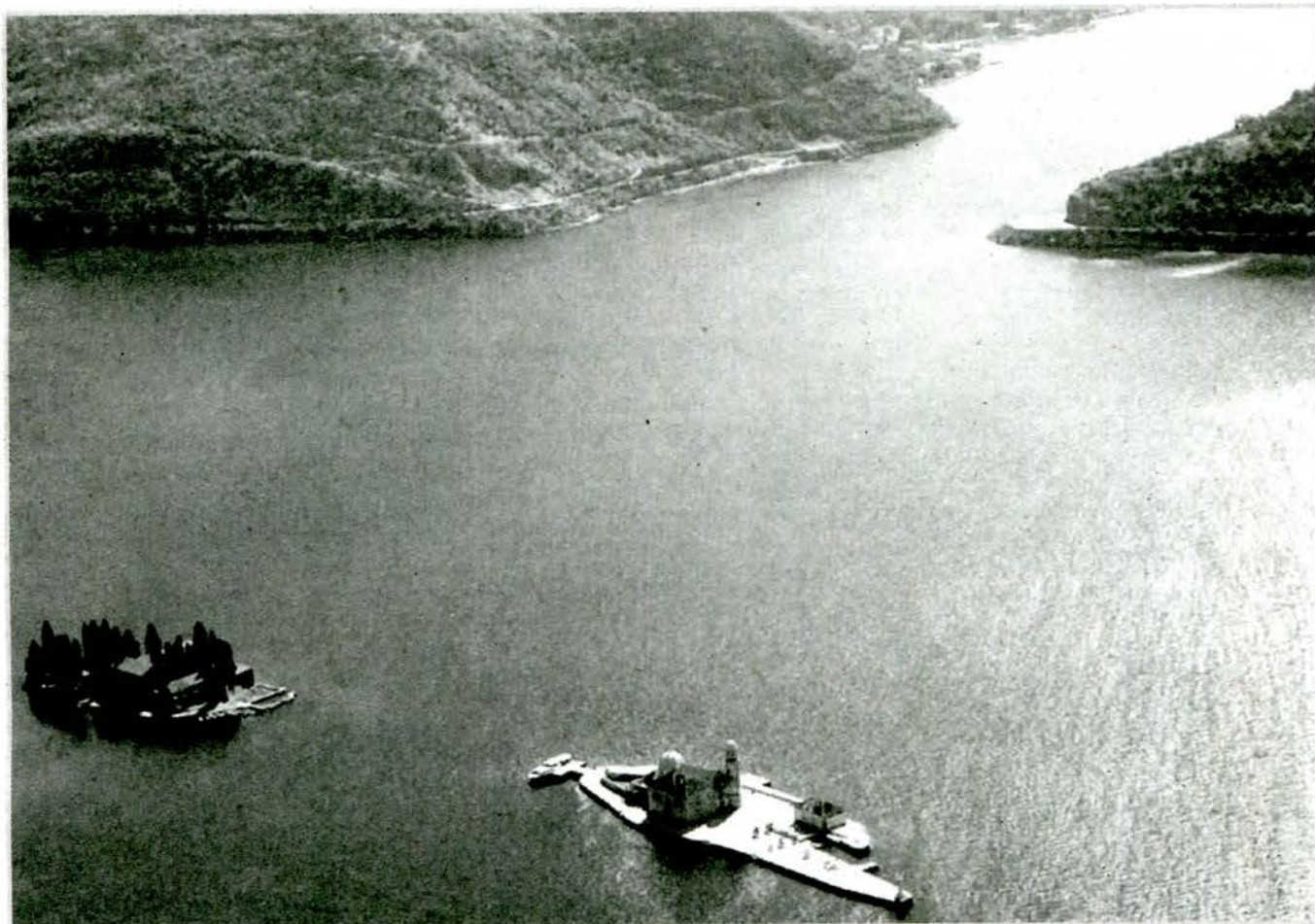
Издање:
 СВЕТОГ АРХИЈЕРЕЈСКОГ СИНОДА
 СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

- 5) Ако вјерује у Бога а частан је човек – због опроста грехова, спаса душе, незнања, нечасног понашања и лошег чињења према својој држави и њеним грађанима у ових 15 година (криминал, мафија, незапосленост, лоше еко-

номско стање у земљи, шакалска политика која је уништила међународни углед Црне Горе који је стварала кроз историју) – поднијеће оставку, тражити да му се суди и пред домаћим и иностраним судовима.

- 6) Ако вјерује у Бога а нечастан је човјек – због опроста грехова, спаса душе, незнања, нечасног понашања и лошег чињења према својој држави и њеним грађанима у ових 15 година (криминал, мафија, незапосленост, тешка економска ситуација у земљи, шакалска политика која је уништила међународни углед Црне Горе који је стварала кроз историју) – поднијеће оставку али ће гледати да избјегне суђење и у земљи и у иностранству.
- 7) Ако је атеиста а частан човјек – због незнања, нечасног понашања и лошег чињења према својој држави и њеним грађанима у ових 15 година (криминал, мафија, незапосленост, лоше економско стање у земљи, шакалска политика која је уништила међународни углед Црне Горе који је стварала кроз историју) поднијеће оставку и извршити хари- кири.
- 8) Ако је атеиста а нечастан човјек – Бога се не боји, стида нема, мањка му храбрости и морала па се неће обазирати на своје незнање, нечасно понашање и лоше чињење према својој држави и њеним грађанима у ових 15 година (криминал, мафија, незапосленост, тешка економска ситуација у земљи, шакалска политика која је уништила међународни углед Црне Горе који је стваран кроз историју) – неће поднијети оставку, већ ће гледати само свој интерес и настојати да се задржи на власти по сваку могућу цијену, па ће форсирати референдум у жељи да изазове крвопролиће и грађански рат у земљи.

Гвозден Миомановић

Нови свјетски поредак

• „Нови свјетски поредак” је оно што је међународни поредак увијек био – поредак силе и насиља – са њом разликом што сада, умјесто уравниожене биполарне хегемонизма постоји униполарни систем глобалне политичке моћи

У политичком дискурсу различита су схватања овог појма. Његовој контраверзи доприносе његова нејасна и недовољна теоријска неутемељеност, као и различита интересна тумачења од стране различитих идеополитичких структура. У међународној политичкој комуникацији овај појам се све мање употребљава, али се његов теоријско-идеолошки конструкт негативно актуализује у фактичком међународном поретку. У политичкој јавности често се не прави дистинкција између идеолошке пројекције „новог свјетског поретка” и његовог „остваривања”.

С аспекта либерално-либералистичке валидности, нови свјетски поредак не постоји у практичној равни већ само као теоријско-идеолошка конструкција. Нови свјетски поредак је софистицирана идеолошка реконструкција старог свјетског поретка а у суштини је његов практични континуум.

Неконституисаност новог свјетског поретка је последица непостојања практичног и вриједносног дисконтинуитета са старим међународним поретком, оличеним у хладноратовском тоталитаризму. Стога се може само говорити о постојању старог свјетског поретка, јер једина разлика између новог и старог свјетског поретка је у униполарној модификацији глобалне политичке моћи, док је њихова тоталитарна суштина иста.

Међутим, у дијелу либералне политичке јавности заступљено је мишљење да је нови свјетски поредак квалитетно нови систем односа у међународном правно-политичком саобраћају.

Тако се нови свјетски поредак означава као својеврсни трансидеолошки либерализам чије су основне циљно-вриједносне значајке: интеграција, глобализација, деидеологи-

зација, деконфликтација, либерализација, демократизација и заштита људских права. Нови свјетски поредак се замишља као интегрални међународни политичко-економски систем, који својим актуелним и есхатолошким „идеалитетом“ треба да омогући посткомунистички „рај“ на Земљи. У ствари нови свјетски поредак је неолибералистичка копија марксистичког схватања комунизма као бескласног друштва, јер се означава као дефинитиван крај историје и идеологије (Ференсис Фукојама) и вјечна пobjеда „идеалног“ – неолибералног капитализма. Нови свјетски поредак је неокомунистичка идеолошка конструкција, чији је смисао у институционализацији либерализма као глобалног система (свјетског процеса) и његовом противприродном инаугурисању у обавезну парадигму политичког живота.

У теоријско-метафоричком смислу нови свјетски поредак се може означити као посттоталитарни, квази-либералистички, антикомунистички комунизам, који се од свог примордијалног и „антагонистичког“ претходника разликује по томе што има свој глобални и тржишни карактер, док су њихови обрасци владања и понашања готово исти.

Нови свјетски поредак је сушта супротност изворном либерализму, јер својим транснационалним хегемонизмом и императивно-репресивним регулативизмом ограничава његово темељно начело – слободу појединца и слободу државног индивидуалитета, промовишући себе у мондоетатистички посткомунистички неототалитаризам (савремена „либералистичка“ „Коминтерна“).

Униполарни систем глобалне политичке моћи идеолошки се легитимизује доктрином „нови свјетски поредак“, као коначна пobjеда либерализма и крај идеологије и историје, док се у практичној равни испољава као хегемонистички владавински систем, односно као поредак силе. Иако полази од идејних премиса либералистичког демократизма и

либертетско-мондијалистичког хуманизма, глобалократорски амероцентризам, као облик савременог – униполарног поретка, није демократски већ ауторитарни владавински систем – јер не концептуализује и не актуализује међународне односе на основу усаглашавања кооперације и конкуренције већ на принципима доминације и хегемоније.

Нови тоталитаризам

Амероцентрични униполаристички глобализам доктринарно је „рационализован“ теоријом хегемонијске стабилности, коју су постулирали амерички политиколози Нај и Кохејн. По тој геополитичкој теорији, хегемонија је прихватљив поредак међународних односа, јер на основу максимално редуковане међудржавне интересне конфликтности успоставља глобалну стабилност тиме што омогућава Сједињеним Америчким Државама, као најорганизованијој и најјачој држави свијета, да уређује правила понашања међународних субјеката. По моноцентричној, хегемонистичкој доктрини, долазак епохе једнополарног свијета је неизбежан јер је униполарност крајња тачка еволуције.

Међутим, униполарни, моноцентрични модели моћи не могу конституисати либерално демократски систем политичке партиципације. Као што се у једнопартијском систему не може обезбиједити либерална демократија, тако је у униполарном – амероцентричном поретку немогуће обезбиједити равноправност и коезистентност политичких субјеката. Да би оживотворио своја прокламована либерална начела нови свјетски поредак би морао да структурално плурализује као систем равноправних политичких субјеката. У том смислу нужно је да се његова моноцентрична компонента трансформише у плурално-децентристички модел моћи (регионални тип моћи) чиме би се демократизовао,

конституишући се као мултиполарни међународни систем.

Услед глобалних и субглобалних интеграционистичких хегемонистичких процеса нови међународни поредак не признаје апсолутну сувереност, већ је релативизује и ограничава императивом поштовања међународно правно-обичајних регула. У савременом међународном политичком поретку и праву траје практички и доктринарни спор између традиционалне (суверенистичке) и интеграционистичке (глобалистичке) теорије суверене државе. Интеграционистичка (постетатистичка) концепција деконцептуализује традиционални правно-теоријски појам суверинитета и државе, хипостазирајући значај и улогу наднационалних и наддржавних интеграција. Због потребе за глобалним владањем заговорници (псеудо)глобалистичког интеграционизма (амероцентризма, евроцентризма) редукују државни суверенитет, дајући предност наддржавним интеграцијским моделима политичког организовања и одлучивања. Основна идејна детерминанта интеграционистичке концепције је теорија ограниченог суверенитета, која није ништа друго него софистицирани облик модерног – униполарног хегемонизма.

Поредак силе

Америчка милитарно – интервенционистичка политика је негација утопистички пројектованог новог свјетског поретка, јер она, умјесто „коначне побједе либералистичког царства слободе и краја историје и идеологије” перпетуира закон силе и право јачег, чиме се потпуно обесмишљавају принципи равноправности, коезистенције и међународне правде. Стога се на практичном нивоу не може говорити о новом, већ о старом свјетском поретку, с том разликом што сада умјесто уравнотеженог биполарног хегемонизма постоји превласт само једне суперсиле (амерократија), и што се умјесто дуалне, антагонистичке хладноратовске идеолошке матрице користи идеолошки дотјерана „идеологија демократије и људских права”. Будући да је у међународним

односима пролонгиран принцип силе и насиља, у политичкој пракси не постоји нови свјетски поредак, већ нови свјетски тоталитаризам – тоталитаризам са мондијалистичким ликом.

Драган Дринчић

Скуп Покрета за очување заједничке државе у Врбасу

Ми смо један, а не заједнички народ

• *Ваше високопреосвешћено митрополиће Амфилохије, ваше преосвешћено епископе бачки Иринеју, епископе будимљанско-никшићки Јоаникије, ваша свешћеноства, моји Врбашани*

А ошла сам да принесем своју љубав и оданост мојој јединој отаџбини, не верујући да се иједна држава на свету може звати заједничком. Као што се тело и душа једног човека, или сам човек, без обзира на делове тела, не зове заједничким. Тако исто мислим да се ни мој народ, без обзира што нас има Србијанаца, Црногораца, Шумадијанаца, Личана и Кордунаша, и многих других, не може звати заједничким народом. Желим да вам кажем да је мој деда Душан целог свог живота носио црногорску капу са четири „С“ и да је са њом и сахрањен. Дичио се тиме што је Србин, а то што је Дурмиторац и Црногорац, били су му додатни разлози за понос. О косовском миту, о неслози и несрећи која Србина прати од оне проклете косовске вечере, о Карађорђу и Синђелићу, о Церу и Колубари, о Царевоме лазу, о Вучјем долу и Мојковцу, о вредностима због којих смо принели толике жртве, сазнала сам од мога деде Душана. Ако је он, а јесте био Србин, а то су верујте били преци и оних који то неће данас да буду, шта је мени друго преостало. Моја дедовина и очевина је душановина под Дурмитором, а мој завичај је ова плодна и родна Војводина. Онај завичај сам наследила и заволела кроз моје родитеље и претке, а овај овде кроз моје рођење. Не дам да ми нико и никад ускрати ону моју лепу жудњу за Врбасом кад сам у Шаранцима, нити за Алугом и Дурмитором кад сам у Врбасу. Не могу више да страхујем од тога на који ћу део своје једине отаџбине стати а да то неко, према своме ћефу, не прогласи иностранством. Не дам да ми ико између душе и тела поставља међаше. Нека онај који дели, дели себе како хоће, а не мене и мој народ. Не могу и нећу да верујем да ћу у своју студентску торбу, препуну радости што идем код себе и својих за Црну Гору, између осталих ствари стављати пасош. Пошто ми немамо

нити већег нити племенитијег богатства од љубави једних према другима, и поздрава које једни другима преносимо, не могу и нећу да дозволим да ми било ко, а камо ли нека умишљена шуша, оцарини тај поздрав и ту љубав.

Верујем и уздам се у истинске изданке црногорског народа да ће од својих заперака очувати ону српску исконску свест, о српскоме бићу Црногораца, коју су наследили од очева, дедова и предака, који су живели и умирали за српску веру и слободу, за испуњење српскога завета који се састојао у ослобођењу и уједињењу српског народа. То је Црногорцима национално јеванђеље од Косова.

Нека Бог помогне свима нама, нека нам да разума и нека уразуми све оне који би да поделе нешто што је сам Творац на стварању направио да само у једном може бити цело и може постојати.

Живели и живела моја Отаџбина!

Љиљана Симићевић

Владама деветнаест земаља које су бомбардовале СРЈ

Покажите добру вољу

Уважена господо,

Као носиоц традиционалних хришћанских вриједности заснованих на двомиленијумској традицији, обраћам се вашим срцима и вашем разуму, дубоко свјестан аксиома да нема лошег народа, већ лоше политике, и да не постоје вјечни непријатељи, већ вјечни интереси. Ако погледамо истини у очи (а сам Бог нам је Пут, Истина и Живот), не можемо ми мо чињенице да су владе ваших 19 земаља наредиле бомбардовање тадашње СРЈ а садашње СЦГ. У том седамдесетосмодневном стравичном удару, који је почео 24. марта 1999. године, страдало је преко 2.000 недужних цивила (жена, дјеце, стараца) и око 1.500 војника и полицајаца. Такву акцију сте назвали „Милосрдни анђеос“, ријетко шта да постоји што је равно таквом цинизму и дрскости.

Заједно са ничим оправданим санкцијама, уведеним 1991. само СРЈ (због грађанског рата у тадашњој Југославији), нашој релативно малој земљи, од 10 милиона становника, проузрокована је материјална штета од 100 милијарди евра. То је 10.000 евра по глави становника. Никада у историји ратовања није једна толика сила имала толико неравноправног противника, нити толико бесповодног разлога. Била је то, и по Богу и по људима, једна blasphemична агресија. У прилог овоме наводимо чињеницу да један од чланова Статута НАТО гласи: „НАТО ће напасти неку земљу само ако буде нека чланица НАТО савеза нападнута“. Такође, од стране ваших влада перфидно су избјегнути сви механизми Савјета безбједности који су били релевантни у доношењу одлуке о нападу на нашу земљу. Наравно, јер у Уједињеним нацијама и Савјету безбједности нема закона, амандмана, тачке, става ни резолуције која би дозвољавала бомбардовање наше земље због, како сам поменуо, ничим оправданог разлога. Наша земља је 1998. и 1999. године „гасила ватру у шљемени“, тј. обрачунавала се са најекстремнијим тероризмом у Европи, који је у виду великоалбанског пројекта, рушио српске цркве, убијао нејач, у настојању да хитно отцијепи Косово и Метохију од Србије, потпомогнут Ал кайдом и финансиран од трговине дрогом која се производила у тајним косметским лабораторијама. Свих ваших 19 држава наша земља је хтјела да тужи за ратну одштету Међународном суду правде у Хагу. Међутим, и тамо сте, тј. ваше владе, „својим везама и везицама“, као и разноразним притисцима на наше руководство, успјели да изиграте међународно право, тако да оно више не заслужује име који чини част човјечанству.

И најновија збивања око наше земље, гдје се, благо речено, подмећу и пренадувавају догађаји у Сребреници, а игноришу 100 пута већа сатратишгта: Јасеновац (1941), Олуја (1995) и слично, не служе на част вашим владама, па објективан и непристрасан посматрач има утисак да оне хоће пошто пото да СЦГ претворе у „кавказку стијену“, а све Србе у Прометеје и да њене становнике окриве за сва зла овога свијета.

Слична је и нека игра САД-а и ЕУ око Косова и Метохије. Док се на свјетској политичкој сцени води борба против тероризма (не баш успијешно), политиком међународне заједнице на Космету се дува вјетар у једра албанском

нарко-тероризму. Косово и Метохија, то живо тијело српске земље (са црквама старим преко 800 година), настоји се на један перфидан начин одвојити од матице, промјеном граница. Највећи тероризам свијета је мијењање граница, и он је као такав играчка рата. Но, толико о томе.

Као убијеђени хришћанин, за зло које нам се догодило, праштањем нашим унесрећителјима, свјестан чињенице да је праштање највећа врлина. Исто тако, за казну која нас је стигла не знамо да ли је последица грехова наших предака, нас самих, или се то Бог кроз све то прославља. Знамо да смо 500 година били брана ширењу Отоманске империје на запад, који је напредовао док смо ми чамили у тами ропства. И у Првом и у Другом свјетском рату били смо на страни савезника, трпећи огромне жртве. Не ламентирамо над тиме, нити тражимо било какве привилегије. Једноставно, такав је био ток наше историје, још мање, ми не тражимо милостињу. Циљ нам је, макар дјелимично, задовољавање правде, која је од хомо сапиенса до данашњих дана један од највећих идеала човјечанства. У вези са тим, уважена господо, подсетио бих вас да наша посустала привреда (посустала услијед ваших санкција и бомбардовања) настоји да оживи, између осталог, и изградњом аутопута Београд-Бар, дужине око 450 км. То ће бити, ако Бог да, главна артерија и жила куцавица наше привреде и нашег развоја. Овај пројекат има стратешки економски значај и не само за нашу земљу већ и за цијелу средњу Европу.

Изградња овог аутопута коштала би око три милијарде евра. То је, нажалост, за наше привредне могућности незамислив новац. Ако би се, уз добру вољу, свијест и савјест, овај износ од три милијарде подијелио са бројем запослених у ваших 19 држава (300 милиона), то би износило мање од једног сата рада, односно око 150 милиона евра просјечно по једној земљи. Убијеђени смо да би један такав акт хуманости, људске помоћи и солидарности скоро сигурно био прихваћен од нашег народа. Могло би то да буде и привремена помоћ. Била би то рука помирења, а наш народ би вам за то био вјечито захвалан. Знамо да би наша земља пристала, тј. одговорни за тај посао, да то обаве фирме из неке од ваших 19 држава и да њима иде тај новац. Мислим, такође, да би то и за привреде ваших земаља била добра инвестиција. Водећи људи из ваших држава задужени за поменуте послове могли би, уз договор са нашим министром за капиталне инвестиције г. Велимиром Илићем и надлежним факторима, да постигну договор о коришћењу друмарине од стране ваших инвеститора одређени низ година, по завршетку поменутог аутопута.

Убијеђен сам да се горе образложена идеја може реализовати на свестрану корист. Дозвољавам себи, уважена господо, да тај пут назовем аутопутем помирења и праштања или слично.

Погледајте истини у очи. Истина ће вас ослободити.

С дубоким поштовањем, објективни посматрач, уз још један апел на ваше срце и разум, одани вам:

Будимир П. Вуковић

Драгољуб Андријин Николић

Драган Николић, бивши потпредсједник општинског одбора у Подгорици заувјек је склопио очи 29. маја ове године у Београду.

Рођен прије 59. година у Републици Српској у Међашима, СО Бијељина, читав радни вијек је провео као подофицир Југословенске народне армије.

У рату 1991-1994. борио се као добровољац у Војсци Републике Српске у близини свог родног краја.

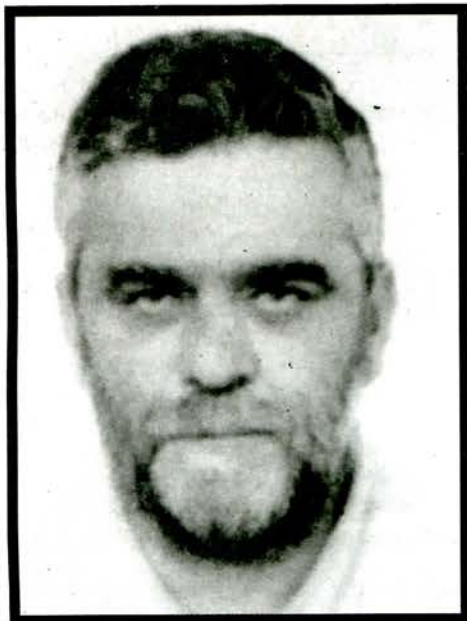
Одликовао се чврстим карактером, био поштен и одан члан Српске радикалне странке др Војислав Шешел, а од 1994. године па до 1996. био и потпредсједник општинског одбора у Подгорици. Два пута је био и кандидат на локалним изборима у Подгорици и једном је био на листи Српске радикалне странке др Војислав Шешел за републички парламент.

Био је човјек највиших моралних вриједности.

Умро је у возу путујући у родне Међаше. Иза себе је оставио два сина и супругу који и данас живе у Подгорици.

Миомир-Бато Баошић – члан извршног одбора –

Изненада, 13. јуна, у 47. години престало је да куца срце српском радикалу Миомиру-Бату Баошићу.

Члан је Српске радикалне странке др Војислав Шешел од њеног оснивања у Црној Гори.

Одмах је постао члан општинског одбора у Никшићу, гдје је иначе живио а након пресељења у Подгорицу постао је члан Општинског одбора да би, након изузетно показаних резултата, 2000. године био постављен на мјесто члана највишег страначког тијела у Црној Гори – Извршног одбора.

Био је изванредан теренски радник тако да је поновно освајање парламентарног статуса у Никшићу 2005. године, било и његових руку дјело.

Био је веома упоран и марљив са смислом да организује страначке активности док је, са друге стране, водио дугу и исцрпну борбу за опстанак своје породице. Он није могао да добије посао, као српски радикал, већ је покушавао на сваки поштен начин да прехране своју породицу и да заврши започету кућу у Загоричу.

Отишао је изненада у нека времена и у неке крајеве гдје има више правде за поштене и скромне људе.

Сахрањен је 15. јуна у родном крају Драговића поља у Морачи.

Велики број српских радикала се опростио од Бата.

Милов матерњи Погребно

Бивши директор „Погребних услуга“ је ових дана, када је смијењен, изјавио: „Све што сам радио у гробљу, радио сам по налогу ДПС-а...!“

Поштена изјава, човјек сахрањивао по налогу своје партије, а они њега смијенили.

Његов предсједник Ђукановић сахрањује понешто сваки дан, па га нико не дира.

Само не знамо како ће Бекну. Она још није умрла, а кад ће, не знамо.

Нацрт новог црногорског устава

По свему судећи, нови уставни поредак у Црној Гори је на помолу. По предлогу владајуће странке, устројство државе ће бити по угледу на Немачку. Наиме, предлаже се да буде састављена од низа независних држава: Независна држава Стара Црна Гора, Стара Караула Дукља, Независна Република Малесија, самостална суверена Република Бока, самостална и суверена Република Острог-Крајина, Васојевићка царевина Холмија, Ровачка Република, Аутономна покрајина Плав и Гусиње и монархија Рожаје.

Предлози за допуну даљег устројства су у току.

Филип и говеда

Предсједник црногорске Републике Филип Вујановић звани Фићо вратио је стотинак крава са дубровачке регије Републици Хрватској.

Овај политички гест наишао је на, по обичају, подијелена мишљења. Из врха власти оправдавају овај гест јер су људи искусни у мужи. Час музу хрватска говеда, али највише грађане Црне Горе.

Док се ДПС-овци и СДП-овци диве својим мудрим одлукама на побољшању хрватског сточног фонда, нама обичним грађанима није преостало ништа друго до да – ричемо!

Килибарда и кокарда

Дипломатски представник Црне Горе у Сарајеву, Новак Килибарда, по свој прилици је завршио и своју дипломатску каријеру јер је објављена фотографија гдје бивши предсједник Народне странке на капи носи кокарду.

Упућени ових дана очекују повратак Новака међу четнике. Како ће Ноле са Баш чаршије међу четнике још не знамо, али неки овдашњи књижевници већ пишу нове књиге са радним насловом „Килибарда по четврти пут међу Србија“.

Један се чак дрзнуо да напише криминални роман „Браћа по матери“, а тема му је топла веза Новака Килибарде и Јеврема Брковића.

Брко Брковић

Нови градоначелник Мојковца, Миладин Брко Митровић из ДПС-а предузима прве кораке у својој владавини.

Обилази старе и нове цркве и манастире у „својој“ парохији заједно са својим рођаком **Јевремом Брковићем**.

Уз њих каска и полицијска протува Мираш Дедејић, ношећи бургије и клијешта за обијање вјерских објеката.

А Брко ко Брко, заљубљеник у Јеврема, још као студент је почео да носи бркове сањајући да се једног дана преобрати у Брковића...

Опет Килибарда

Новак је, као што се зна, 1992. хтио нову годину да слави на Страдуну, предводећи војне јединице ЈНА.

Данас, дванаест година касније, је „настрадао у сред Сарајева“, изгубивши сваку шансу да буде најперспективнији Милов дипломата.

300 скупштина

У жучним расправама у црногорском парламенту, прошле године могле су се чути ријечи: „магарчино“, „ђубре“, „шакали“, „глодари“, „морални патуљци“, „разјарени пси“, „уличари“...

Они који су директно пратили пренос засиједања саме скупштине, почесто су се запитали да ли гледају пренос са сједнице највишег законодавног органа или из 300 врта.

Црногорске мегданције

Посланик СНП-а, хармоникаш Драган Копривица, њежнија половина из дуета са Бебом Џаковић, бадио је рукавицу и позвао на двобој у боксерским рукавицама бившег члана Српске радикалне странке и министра економије у Миловој Влади, **Предрага Бошковића**.

Копривица и Бошковић имају само један једини захтјев – да се за вријеме меча не укључују вентилатори, јер би се оба борца, за тили час, нашли у публици.

Заборавни Брозов генерал

Јово Капичић, звани Јово Капа, Брозов ратни друг и сапутник ових дана у једном интервјуу је изјавио: „Дао сам налог да се ликвидирају два, три човјека...“

Генералу Капичићу математика никад није била јача страна, па га и памћење неумитно напушта. Не зна човјек колико је људи стријељао. Издало га памћење.

Србија и Црна Гора

Србија и Црна Гора имају штошта заједничко. Оно што је познато свима је да и једна и друга република имају по једну своју Бебу. Црна Гора Бебу Џаковић а Србија Бебу Поповић!

Предлажемо да у годишњем буџету и једне и друге републике буде обезбијењен новац за куповину велике количине пелена.

Зашто Вељовић пријети баш ушима у цара Тројана

Директор црногорске полиције, Веселин Вељовић, поводом оптужби буковичких муслимана да је „хтио да им кида уши“, позвао је државног јавног тужиоца Весну Меденицу, ријечима „нека Весна Меденица испита јесам ли невин...“

Грехота од човјека, није још спавао са женом, а у цара Тројана, полицијске уши...

С обзиром да нам се неумитно приближавају крупне политичке промјене сад засигурно знамо зашто је Вељовић и постављен на овако значајну дужност. Понајприје зато што зна да кида уши и зато што је човјек „невин“...

Никшићани још нијесу проходили Добро дошли господару

У никшићкој хитној служби кажу да је „у последњих неколико дана 100 људи сломило ногу или руку“!

Директор комуналног предузећа, Милорад Милуновић, обавијестио ледом оковане грађане и осталу демократску јавност „како сваког дана очекује да им стигне и сњегочи-стач“. Зима се обезобразила. Тако градоначелник, Небојша Радојичић, не може да докаже да је научио Мугошину лекцију. Но, лако је градоначелнику Подгорице, код њега нема леда а и сва механизација му је на располагању. Никшићани се стисли једни уз друге од циче зиме и не могу да вјерују да градоначелник за зиму још није окривио Србију. Има човјек преча посла.

Шта њега брига што му се народ поломи, нека не иде по тротоарима и улицама. Није он ту ни да их обува, ни облачи, нити да их води за ручицу. Сада мора да види како му тече припрема постамент, изливање и инсталирање споменика краљу Николи. Зато је обавијештена срећна јавност да је управо он из буџета определијелио 150.000 евра.

В. Ж.

Ој-ха О Мугоша, наша дико!

Градоначелник Подгорице, Миомир Мугоша који је порушио пола града, а бога ми и ширу околину, човјек са највише имена у Црној Гори. Народ га зове: земљотрес, цунами, тајфун, булдожер, катаклизма, потопа, капиталаца...

Човјек једноставно руши што може и што не може, што смеје и што не смеје, и са дозволом и без дозволе, и чије зна и чије не зна. Примјењује тактику напада у зору док још власници спавају. Није битно њихово здравствено, ментално, финансијско, психичко, а понајмање друго стање. Његова девиза је: буши и руши.

Америчка Ција ових дана интензивно ради на прикупљању података, јер постоји основана сумња да је одлука о ру-

шењу кула близанакиња у Њујорку и Пентагону његово дијело. Амери су у праву. Какав Бин Ладен и његово рушење. Има он тога још много да научи од Мугија.

Ко су све Милови савезници Све ћетаљ до ћетаља

Режим у Подгорици има и своје унутрашње идеологе и савезнике, као и оне за вањску употребу. Нормалан човјек би се од њих срамио, а камо ли са њима разговарао – каже моја баба Бећка од Вуковића.

Ранг-листа Милових скутоноша није још направљена, понајприје што је конкуренција тако узаврела да би се рангирање свело на пуку погибију.

Наравно, у овој гомили најприје треба поменути Јеврема Јешу Брковића,

Познату подгоричку шпијунчину и сарадника црногорске тајне службе. Његов објективан биограф, анализирајући његов животни пут написао је, једном приликом: „Био је сарадник и жбир прије него је рођен...!“

Наравно, уз раме овога треба поставити и његову пудлицу, Јанка Вујисића ловокрадицу из Мораче. Иначе, уз Јанка треба поставити и Марка, иначе презимена насталог последице неке од окупација Цетиња – Шпадијер.

Салмонела је опасан паразит и она се налази, обично, у птицама, посебно у соколовима. Међутим, то и није најопасније за овдашњи дукљански нараштај. У последње вријеме се појавио и птичји грип који ће по црногорске соколиће бити кобан.

– Посебно се, ја јадна, бојим за Ранка из Цуца и Куја из Мораче, који по васцијели дан, умјесто да лети само њаче! каже баба Бећка.

Од сарадника за спољну употребу најзначајнији је Батић, не због љепоте и памети већ због тога што му нос неодољиво подсећа, управо на кљун самог соколића. Из Србије, осим Батића, Мило има још врлих подржавалаца као рецимо оног из Војводине Нешу Чанка, који нема намјеру да полети осим да се понекад уваља у сремско блато.

Бабина је прича дирљива и посебно емотивна.

Лилипутанац Ницо Ивановић, некадашњи главни полицајац „Побједи“, сада се пресамитио и постао сарадник за спољну употребу из равног Милвокија. Мудро збори, све некако замишљен и забринут за мондијалистичку будућност птичје популације.

Ту је, свакако и орнитолог Наташа Кандић, звана сека Канда, па Соњица Бисеркица, ванбрачна кћер Јеше Жбира. Луковац је понајприје био за спољну употребу а сада је за унутарњу, супротно Влаховићу, његовом Пигмалиону.

(Интервју са бабом Бећком из Штитаричког потока настављамо...)

С. Влаховић

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица свађује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

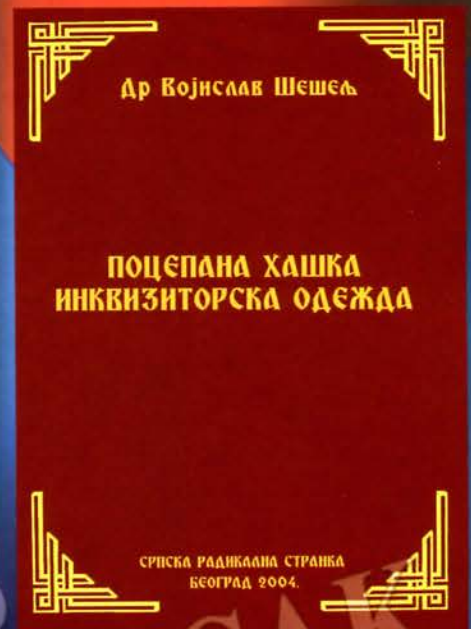
Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

**Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21**

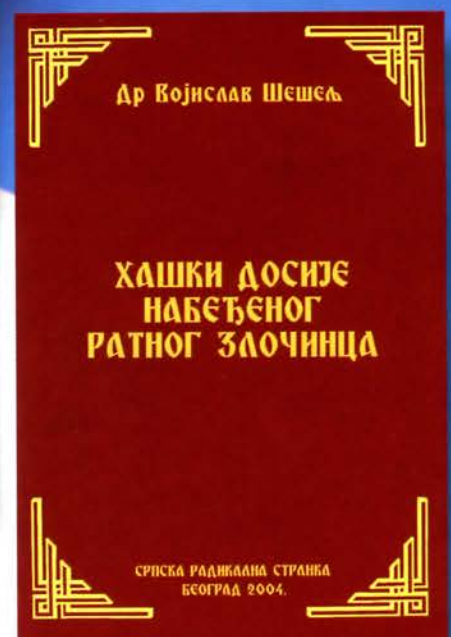
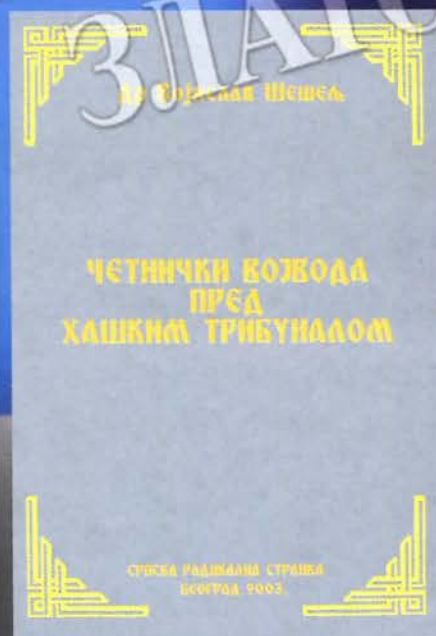
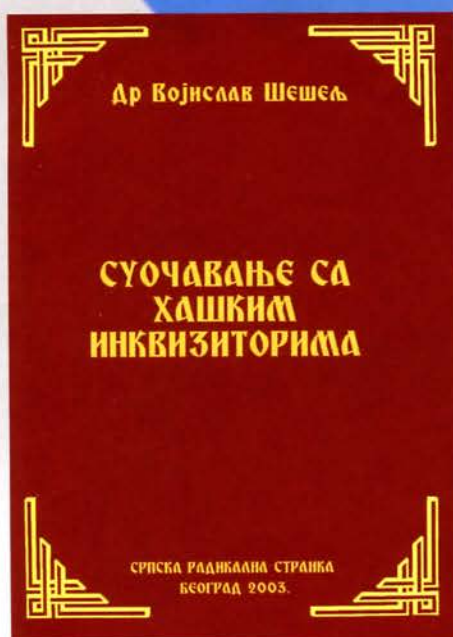
**Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка
Девизни рачун: 908-20501-70;
54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.**

ПРКОСНИ СРПСКИ ЈУНАК ПРОТИВ ХАШКИХ ИНКВИЗИТОРА

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

КЊИГЕ ПРОФ. ДР ШЕШЕЉА КОЈЕ САДРЖЕ
ДОСТУПНЕ СУДСКЕ ДОКУМЕНТЕ

НОВО • НОВО • НОВО • НОВО • НОВО • НОВО
У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

**СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.**

Незаобилазна историјска грађа немерљиве вредности.

Само она борба у којој постоји апсолутна спремност на сваку врсту жртве у одбрани истине о свом народу и његовим вредностима, води ка победи.

То нам је показао проф. др Војислав Шешељ.

„Да Ђосиодине Најс, ја се залажем за Велику Србију и увек ћу се за њу залагати. Ја се ње нећу одрећи, иа макар и завршио свој животи у Хагу”.

**СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ МОЖЕТЕ ДОБИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ТРГ ПОВЕДЕ 3 У ЗЕМУНУ**